

VANDRAREN

h.koppdelaney

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

VANDRAREN

COPYRIGHT

Autor: Janiel Kaffe

Foto na obálce: h.koppdelaney

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-256-8 (ePub)

978-80-7512-257-5 (mobipocket)

978-80-7512-258-2 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno všem ženám a slečnám, které mi vstoupily do života...

Janiel Kaffe

VANDRAREN

Nohy měl již unavené po několikadenním putování. Rozhodl se utábořit. Měl dost prašné cesty, která byla jediným, co ho v poslední době neopustilo a zůstalo věrné jeho pouti. Byl trochu rozmrzelý, že se rozhodl tak narychlo opustit vše, co miloval. Nebylo toho mnoho, ale i tak jej to mrzelo.

Když opouštěl rodnou vesnici, vzal si s sebou sice jídlo i čistou vodu, ale nedbal rad rodičů, aby šetřil, než bude mít opět možnost zajistit si zásoby. První den jedl a pil, jak byl zvyklý. Druhý den ráno zjistil, že vak, který byl den před tím plný, dost zásadně ztratil na váze. Třetí den pocítil rozmrzelost, že čím více se držel myšlenky omezit příjem potravy, tím větší chutě dostával. Čtvrtého dne se začal nedobrovolně postit.

Měl prozatím štěstí alespoň v tom, že jej cestou doprovázel potok, tak pít mohl dle libosti. Zjistil, že prázdnota žaludku se dá zahnat dostatečným množstvím vody. Tu a tam cestou narazil na ovocný strom, kterého plody znal a věděl, že je může jíst. Vždy udělal chybu. Jednu a stále se opakující dokola. Pro hlad, kterým trpěl, se vrhl na plody stromu a začal doslova hltat.

Prázdnému a hladem scvrklému žaludku pokaždé dělalo potíže snést najednou po předchozím půstu příval jídla. Z tohoto důvodu bylo vždy mladému poutníkovi špatně a nejednou vrhl přírodě zpět to, co si před chvílí dopřál.

Nebe dnes bylo čisté a bez jediného obláčku. Na dnešní noc se doslova těšil, už jen proto, že nemusel vyhledávat žádný úkryt před potenciálně hrozící bouřkou. Při předešlých nocích strávil v únavě, než našel vhodné místo pro nocování, nezanedbatelné množství času. Ráno byl vždy podrážděn, že večer hrozící bouřka nedorazila. Své večerní počínání bral jako zbytečné.

Naštěstí putoval sám. Ranní rozmrzelost neměl na koho převést, tak s ní nikoho neotravoval a během dne sama pominula.

Rozložil svou deku na zem. Položil na ni svůj vak a prakticky vše, co měl u sebe. Ponechal si a neodložil jen svůj meč a pytlík s penězi, které mu dali rodiče na cestu.

Vydal se do okolí, aby nasbíral dřevo na oheň dřívě, než se setmí. Pár dní bylo sucho a z nebe nespadała kapka deště. Měl nasbíráno rychle, a to mu zvedlo náladu.

Rozdělat oheň byla rovněž záležitost pár okamžiků. V tomto byl zkušený a již mnohokrát si tuto dovednost trénoval doma, ve své rodné vesnici, aby byl připraven v případě potřeby. Toto úsilí se vyplatilo. Byl rád, že praktickým dovednostem věnoval nemalé množství času.

Když se tehdy o jeho touze odejít z vesnice, nasbírat ve světě zkušenosti a dospět dozvěděl šaman Houbička, daroval mu na cestu pár věcí, které usoudil, že by se mu mohly hodit.

Šaman uznal jeho rozhodnutí a při odchodu mu řekl. „Už teď jsi v mých očích dospěl. Je dobré, že chceš poznat svět a rozšířit své obzory dál než jen po palisády naší osady. Svět je bláznivý a i já jsem kdysi putoval napříč krajinou. Hostinnou i nepřátelskou. Potkával jsem spoustu lidí a viděl spousty věcí. Mnoho jsem se naučil. Stal jsem se silnějším, vytrvalejším a snad i moudřejším. Uvidíme, co tobě poskytne pout', na niž se vydáváš.

Budu rád, když se dožiju tvého návratu, abys mi mohl všechno vyprávět. Jak se svět změnil od dob, kdy jsem jím putoval já.

Na cestu ti dám tři věci. Pečlivě jsem je zabalil. Rozbal je, až budeš dost daleko od vesnice a budeš vědět, že se tvé rozhodnutí vrátit se zpět nezmění. Neřeknu ti, co to je, ale až je rozbalíš, budeš vědět, co s nimi,“ vzpomínal poutník na slova šamanova, jako by mu je právě sdělil.

Vandraren trochu doufal a trochu věděl, co za tajemství skrývají balíčky. Když je prvně otevřel, byl rád, že se nespletl a nejednou Houbičkovi v duchu poděkoval.

Každý z darů, který dostal, by neměl zvlášť cenu takovou, jako když byly darovány pospolu.

V jednom balíčku byl pytlík plný voňavé kávy. Šaman si dal i tu práci, že ji řádně umlel mezi kameny před svou chatrčí. Přidal i stejné množství kávy zrnkové, u které předpokládal, že se naskytne příležitost pro čerstvé umletí.

Druhý balíček obsahoval pytlík s nejkvalitnějším tabákem do dýmky. Šaman myslel na ty maličkosti, bez kterých by se mládenec ve světě jistě obešel nebo by si je v případě potřeby obstaral, ale než by se tak stalo, mohl vzpomínat na místo, kde se narodil.

Třetí balíček obsahoval drcenou síru. Šaman předvídal, že sírou ulehčí mládenci pobyt prvních pár dní v divočině. Pro rozdělání ohně byla nezbytná.

Mladý poutník znal i pár jiných způsobů rozdělání táboráku, ale se sírou stačilo nashromáždit trochu suché trávy, trochu klestí a přisypat síru. Dvěma křemeny dopřát polotovarů jiskru a v mžiku se táborák rozhořel.

Takto si mládenec rozdělal oheň, a když se klestí rozhořelo natolik, že mohl přihodit několik polen, posadil se na deku. Chvilí seděl, hlavu měl docela prázdnou. Díval se do ohně a jen poslouchal praskání dřeva.

Po nějaké chvíli, kdy se hodiny večerní staly zcela jistě nočními, přitáhl si svůj vak. Zalovil rukou a vytáhl si balíčky s kávou a tabákem. Rukou lovil dále, aby si vytáhl hliněnou nádobu na kávu, železný kotlík a dýmku. Když měl všechny věci, po kterých toužil, venku, nalil čistou vodu do železného kotlíku a opatrně jej vložil do žhavých uhlíků na okraji táboráku.

Do hliněné nádoby odsypal trochu mleté kávy. Položil jej vedle a vyčkával, než voda v kotlíku zavaří. Do jedné ruky vzal pytlík s tabákem a do druhé dýmku. Do hlavičky dýmky nasypal tabák, utlačil prstem a celé to zopakoval, než byla hlavička plná řádně udusaným tabákem. Tímto vyplnil čas, než uslyšel, že voda v kotlíku začala bublat.

Sundal si šátek, který měl uvázaný kolem krku, aby jej měl stále po ruce a omotal si jej do dlaně. Za okraj uchytil železný kotlík a spěšně naléval vodu do hliněné nádoby, než se šátek prohřeje a bude v ruce pálit. Chtěl se vyvarovat opařené dlani. Věděl, jak taková spálenina nepříjemně bolí ještě několik následujících dní. Toto byla jedna z jeho prvních nabitých zkušeností a mohl by přísahat, že si tu bolest bude pamatovat až do své smrti.

Železný kotlík odložil kousek dále od ohně, aby se zbytečně nepřepaloval. Kávu měl zalitou a nyní mohl opět usednout na deku.

Již připravenou dýmku vzal a přiložil ke rtům. Natáhl se pro klacík do táboráku. Rychlým zamáváním uhasil konec větévky, na kterém tak vznikl žhavý uhlík. Začal podpalovat tabák uhlíkem na konci větve. Pár dlouhých a plynulých tahů stačilo, aby se tabák v dýmce rozhořel.

Jakmile v puse a v plících ucítil chuť a sílu tabáku, zasní se. Rozpomněl se, jak záviděl starším mužům ve vesnici, kteří bez výjimky kouřili všichni. Posedávali na terasách svých chatrčí. S chutí se oddávali tichému bafání dýmky. Rozjímali, pospávali, přemýšleli, ale hlavně si užívali čas trávený tímto způsobem.

Natáhl další porci dýmu do úst a pokračoval ve svém snění. Nikdy si tato myšlenka nedala pokoj, a kdykoli bafal, vnutila se do mysli. Viděl se třetí osobou, coby chlapec, zdaleka ne dítě a zdaleka ani dospělý muž, tajně zkoušel kouřit. Ukradl dýmku otci a běžel se schovat k oáze nedaleko vesnice. Ukryl se do houští, aby jej nezahlédl nikdo z vesnice, kdyby se náhodou vydal pro vodu. Rychle rozdělal malý ohýnek, jen aby získal hořící větévku, kterou by si mohl odpálit.

Dvakrát potáhl a rozkašlal se. Začal nadávat a klít. Zezelenal, jak se mu udělalo špatně od žaludku. Hlava se mu točila a celkově byl celý malátný. Vysypal tabák z hlavičky dýmky, ani se nepodíval kam, a zvažoval, co teď. Domů, kde by bylo rodičům okamžitě zcela jasné, co provedl, nebo se projít krajinou okolo vesnice, kterou částečně znal.

Nakonec se rozhodl líným krokem dojít zpět do vesnice. Doufal, že než dorazí, tak přejde nevolnost a snad, že si rodiče ničeho nevšimnou.

Po příchodu do vesnice k chatrči, kde už čekali rodiče, uviděl ustaranou mámu a rozzlobeného otce. Věděl, která bije. Rozhodl se mluvit pravdu, ostatně jako vždy, a přijmout jakýkoliv trest.

Zastavil se před terasou a před rodiči. Máma se k němu chtěla vrhnout, když viděla, v jakém se nachází rozpoložení, ale otec ji chytil za paži. Máma se po otci ohlédla, ale nedovolila si protestovat. Otec neřekl jediné slovo. Ukázal nataženou rukou do obydlí. Dorostenec pochopil, že se mu má klidit z očí a radši si zalézt do postele.

Ta dýmka, kterou potají otci ukradl, mu nyní dělala společnost. Možná i jako vzpomínku na jeho první kouření mu ji otec daroval na pouť při poznávání světa.

Otec byl moudrý a na syna nikdy nevztáhl ruku. Věděl, že svůj trest si vybral tím, jak se právě cítil. Syn cítil respekt ke svým rodičům, a proto v rodině nikdy nebylo potřeba násilí.

Mladý poutník se usmál a přirozeně opustil sen, do kterého samovolně a bez zjevného soustředění vplul. Usrkl kávy, která už zchladla natolik, že se dala popíjet.

Přihodil dvě menší polínka do táboráku a vrátil se zpět na deku. Pokračoval v bafání a cítil, že si jej žádá další vzpomínka.

Před očima se mu objevil obraz mladšího bratra. Viděl jeho smutný výraz, když mu oznámil, že se od rodiny na nějaký čas odloučí. Že opustí vesnici a vydá se na pouť světem, ale slíbil, že se jednoho dne opět setkají a že už i v tomto okamžiku se na ten čas moc těší. Trvalo necelý týden, než z vesnice odešel. Po celou dobu se věnoval mladšímu bratrovi více, než doposud. Ukazoval, co a jak je potřeba dělat. Jaké mu vzniknou povinnosti kolem obydlí, které po něm přebere na svá břemena. Aby bratra moc netrápil, neustále ho ujišťoval, že rodiče, cokoliv budou potřebovat, tak si sami řeknou a z počátku určitě dohlédnou, aby zvládal vše, jak má. Nespočetněkrát mu opakoval, aby vždy a za všech okolností ctil a respektoval otce i matku, že jsou moudřejší, a i když se to možná vždy nejeví, mají pravdu.

Vycítil smutek, který z jeho bratra vyzařoval, ale zároveň si byl vědom jiskry v jeho očích, kterou zahlédl, že se konečně bude moct podílet svou osobou v pomoci kolem živobyті. Že konečně nebude jen ten malý synek, ale bude stejně důležitý, jako jeho starší bratr, který se rozhodl odejít. Než se nadobro rozloučili, slíbil, že se bude snažit ze všech sil, aby zastal jeho pozici nejlépe, jak dovede. Pak se objali a rozloučili.

To se poutník rovněž rozloučil se svým snem a najednou se mu stýskalo po domovu.

Dopřál si další hlt kávy. Hlavu měl prázdnou, když si odbyl vzpomínky, které se draly z vědomí od doby, co opustil vesnici.

Dopil kávu a pak ještě chvíli bafal dýmku, než se rozhodl ulehnout a nabrat sílu do následujícího dne.

Té noci nespal nějak tvrdě. Snad poprvé se utábořil pod širým nebem. Nebyl kryt jeskyní, a tak vítr, který se proháněl plání, nedal mládenci chvíli pokoj.

Ráno jej vzbudilo slunce, ale hodin ještě nebylo mnoho. Poutník byl po probuzení opět rozmrzlý. Tentokrát ranní nálada klesla na nulu, jestli ne níže, z důvodu, že se necítil řádně odpočatý. Připadal si, místo plný síly, vyčerpán zcela a slabší než večer po celodenním šlapání.

Chvíli seděl zabalen do deky. Přemýšlel, ale sám své myšlenkové pochody nedokázal pochopit. Nezasahoval do toku myšlenek. Jakmile se zdálo, že vše, co mělo být podvědomím sděleno, odeznělo, začal se líně probouzet do dne. Teď už ale tak, že to bylo zjevné.

Pomalou se vymotal z deky a svěží ranní vítr mu projel celým tělem až do morku kostí. Chlad jej přinutil k pohybu, aby se zahřál. I když už pár dní putoval, ještě pořád se divočině a putování pod širým nebem nepřizpůsobil. Různorodost teplot mu tropila potíže.

Ranní chlad donutil poutníka, aby příliš neotálel a dodal balení patřičnou rychlost. Sám se udivil, jak rychle si dokázal posbírat věci. Zkontrolovat, zdali jsou všechny, a bez dalších zbytečných průtahů se vydat na cestu.

Putoval krajinou, skoro neměnnou. V dáli viděl hory, ale jak se jmenují, neměl ponětí. V podstatě neměl ponětí o ničem, co bylo vzdáleno od rodné vesnice dál než pár kilometrů.

Viděl stromy, sem tam oázy. Skaliska, která působily dojmem, že, stejně jako stromy, rostou za země. Někdy zahlédl menší koberec zelené trávy a domníval se, že by na nich měl zahlédnout divokou zvěř. Z vyprávění Houbičky znal nějaké druhy zvířat. Věděl o nich jen pár základních věcí. Skutečné neviděl nikdy žádné, kromě slepic a prasat, které ve vesnici chovali.

Houbička, šaman vesnice, zastupoval neoficiálně post jakéhosi učitele. Byl zajímavý pro děti, které se k němu rády ubíraly, kdykoliv jen mohly. Byl jiný než ostatní členové vesnice. Rodiče dětí ve vesnici, jak už to tak bývá, nebyli pro své roztomilé ratolesti tak zajímaví, jako právě místní šaman.

Rodiče byli rodiči. Pro děti, i když je milovali, jen nudní rodiče, kteří nedělali nic zajímavého. Šaman dětem často vyprávěl, co ho ve světě potkalo. Co se naučil. Jak musel bojovat o holý život. Co všechno je ve světě zajímavého. Když vyprávěl a děti rády poslouchaly vyprávění, nenásilně je učil. Věděl, že jen málokteré nebo téměř určitě žádné nebude jeho zkušenosti a znalosti potřebovat. Děti nasávaly vědomosti z vyprávění jako houba.

Pro nenásilně a zlehka se měnící krajinu si nevšiml, že zeleně přibývá. Samozřejmě by byl šok, kdyby z polopusté krajiny najednou zapadl do oblasti hustě obydlené. Tohoto chtěl vypravěč poutníka ušetřit a dopřát mu vše, jak se patří.

Vak od rána nepříjemně ztěžkl, i když byl téměř, až na pár maličností, prázdný. Obsahoval jen několik málo věcí, které byly pohodlnější nést ve vaku, nežli v ruce. Meč a kožený pytlík s penězi bylo jediné, co měl připoutané u pasu.

Na okraji prašné cesty, po které již pár dní kráčel, zahlédl kousek do cesty trčet klacek. Zpozoroval jej už z dálky a ať chtěl nebo ne, stále ten kus přitahoval jeho oči. Došel k němu, neboť neměl na výběr, jediné by to vzal přes skaliska, a vzal klacek do ruky.

Prohlédl si jej. Zjistil, že se nejedná o kus větve ulomené třeba bleskem, ale o hůl. Koneckonců, když zvedl významně hlavu, aby se zamyslel, došlo mu, že nejbližší stromy jsou od cesty poměrně vzdáleny.

Obracel hůl v rukách a přejížděl po ní zrakem z jednoho okraje na druhý. Minimálně desetkrát přejely oči tam a zpět. Na holi byly vyryté runy, které nešly hned vidět. Zdálo se, že byly záměrně ukryty před očima obyčejného smrtelníka. Poutník již něco podobného viděl u šamana Houbičky, ale význam neznal. Jedna strana hole byla ostrouhaná do špičky a okovaná, aby se neztupila.

Nevěděl, čemu a komu hůl sloužila, než ji našel, nebo než ji někdo odhodil. Nemyslel si, že by ji někdo jen zapomněl nebo ztratil. I svým rozumem obyčejného chlapce z obyčejné vesnice věděl, že hůl není obyčejná a jisto jistě by se jí původní majitel nezbavil, kdyby pro to neměl pádný důvod. Rozhodl se hůl si ponechat. Její význam a sílu neznal. Hodila se pro podpírání těla a ulehčení chůze.

Mladík nebyl žádný lenivec, ani než se vydal do světa a stal se poutníkem. Kolem obydlí a v pomoci rodičům s každodenními starostmi obyčejného rolnického života měl často napilno. Byl zvyklý zastávat jakoukoliv práci, nic mu nedělalo problém a nikdy neodmlouval. Síly měl za tři a únavu zpravidla pociťoval až večer, když ulehal do postele. Ale v divočině se střetával s jiným druhem vypětí. Nedostatek teplého jídla, nedostatek spánku, nedostatek lidí a kamarádů kolem sebe, kteří by povzbudili slovem pozitivním. Byl sám se všemi svými náladami, myšlenkami, pocity.

Po menším prostoji se dal opět do chůze. Okamžitě začal vychutnávat lehkost kroku, kdy značnou část váhy přenášel na svého nového kamaráda, hůl.

I uvědomil si, že hůl mohla ležet u cesty dlouho. V hlavě se rozběhlo vyšetřování s mnoha různými teoriemi. Putoval měsíc, možná i více, ale za tu dobu na cestě, která postrádala rozcestí, nepotkal jediného člověka. Nezahlédl stopy po kočárech, jež by naznačily, že tudy proudí obchodníci.

Nikdy, až do teď, nechápal, proč muži z rodné vesnice plánovali obchodní cesty dlouhodobě dopředu. Každé výpravě předcházela důležitá vesnická porada. Nechyběl zástupce jediné rodiny žijící ve vesnici a samozřejmě ani starosta. Vždy se dělala inventura ve skladech s výpočtem doby, na kterou vydrží zásoby jídla. Obchodní skupina se vždy skládala ze dvou zkušených obchodníků, dvou lovců, kteří znali zákonitosti přežití v divočině, a zbytek byl doprovod silných mužů, zdatných válečníků a ochránců. Celá skupina se jednoho dne odebrala s plně naloženými vozy, to způsobovalo značné oslabení chodu vesnice. Týkalo se to zejména bezpečnosti v obraně, ale i samotného zastávání důležitých funkcí, na které se prostě ženy nebo děti nehodily. Skupina se jen málokdy vracela dříve než za měsíc. Spíše ale doba, po kterou ve vesnici skupina nebyla, trvala měsíce dva. Historie vesnice smutně pamatuje jeden případ, kdy se obchodníci nevrátili vůbec. Jedni tvrdili, že muži zabloudili. Druzí, že zakotvili jinde. Třetí, že byli cestou přepadeni a zavražděni. Pravdu se nikdy nikdo nedozvěděl.

S úvahami v hlavě šel cestou, která utíkala rychleji, když tolik nesledoval okolí. Nepozastavoval se nad neměnností krajiny. Nepozastavoval se ani nad únavou, která se neprojevovala, když na ni nemyslel.

Pokaždé, když zaměřil zrak do dále na kteroukoliv světovou stranu, zdálo se, že Země je jedna velká placka. Neviděl nic, jen dlouhé pláně, zčásti písčité a zčásti pokryté travnatými koberci. Na samém horizontu pozoroval hory.

Nad hlavou tu a tam prolétl pták. Vždy si poutník uvědomil, že ti létající tvorové jsou jedinými živými dušemi, jaké mohl zahlédnout od opuštění vesnice.

Zrovna v momentu, kdy se trápil filosofickou myšlenkou, že cesta nikde nezačíná a nikde nekončí, že vede od nikde nikam a jediná cesta je ta životní, zarazil se.

Došel nad hluboké údolí, které nešlo až do teď vidět. Z dále bylo pohledu schované. Možná to nebylo ani tak údolí, jako pradávňý kaňon. Cesta najednou skončila a následoval prudký kamenitý sráz. Při troše nepozornosti hrozilo, že by do něj vstoupil takovým způsobem, že by do něj prostě spadl.

Stál nad propastí a díval se dolů. Byl fascinován pohledem, který se mu naskytl. Nikdy nic podobného neviděl. Po pravdě, za svůj život neviděl více, než pole kolem vesnice a život ve vesnici.

Údolí svou energií návštěvníka vtahovalo. Pohled to byl velkolepý a než se poutník probral z jakési euforie, která nastala jen z pohledu tam dolů, uběhlo pěkných pár chvil.

Viděl les, nebo lépe řečeno koruny a špičky stromů. Viděl vodopád. Mohutnou řeku. Uprostřed všeho překrásný, bíle zářící hrad. Krajina, která mu připadala až neskutečná a jako fata morgána, byla plná života, i když očima žádný neviděl.

Rozhlédl se nalevo, napravo, aby zjistil, kudy se dostat dolů. Bez rozmyslu, co vše by to mohlo obnášet, jaké nebezpečí by jej mohlo potkat, se chtěl vydat do krajiny, která byla v jeho očích překrásná.

Trochu si zoufal, že nespatriil cestu, která vedla tam, kam se dostat chtěl a myslel si, že snad i potřeboval. První myšlenkou, když už se odhodlal porozhlédnout se po místě plného nespatriřeného života, že tam by mohlo být to, co hledá. Nejhorší na hledání, co si uvědomoval, je, když nevíte, kde hledat. Druhou věcí na hledání, což si rovněž uvědomoval, je, když nevíte, co hledáte. A právě ono chtěl v malebné krajině, kterou měl před sebou jako na dlani, najít.

Bylo zvláštní, jak si prašná cesta, po které tolika dní kráčel, jen tak skončí a dělá se, že se jí to ani trochu netýká. Jen tak jdete a jdete, a pak konec. Kdyby alespoň šlo z dále zahlédnout most, který by upozornil na nějakou změnu cesty prašné.

Promyslel si částečně, co by mohl udělat, aby se ve zdraví dostal dolů. Moc toho nebylo, a tak se musel uchýlit ke kroku, který napadl hned jako první.

Jeden krátký skok a dostane se na nejbliže postavený strom. Když bude mít štěstí, tak by se dalo předpokládat, že špička vysoké a silné sosny vydrží. Doufal, že se pod jeho tělesnou tíhou, i když za ten krátký čas své poutě výrazně zhubnul, nezlomí a vydrží přistání, u kterého nepředpokládal, že by mohlo být hladké.

Než se odhodlal na sto procent, párkrát se naposledy rozhlédl kolem sebe, nalevo, napravo. Pořád cítil jakousi naději, že spatří cestičku dolů. Nenápadnou, ale slibující větší pohodlí a menší riziko pro sestup.

Přidržel se hole a přistihl se, jak ji svou rukou křečovitě svírá. Oči měl zavřené. Snažil se nasát energii tohoto podivného místa, vzduch mu těžkl v plicích. Snažil se přijít na jeden jediný důvod, proč se do údolí nepouštět, nebo alespoň ne takovým způsobem. Podvědomí nereagovalo na položenou otázku. Než otevřel oči, tak se několikrát zhluboka nadechl.

Odhodlal se a skočil. Do svých nohou soustředoval veškerou sílu, aby skok nabil patřičného rázu.

V půli trajektorie letu mezi pevnou zemí pod nohama a špičkou sosny zjistil, že nedoskočí, by se snažil sebevíc.

Ucítil dva obrovské pařáty na svých ramenou, jak jej uchopily. Zlekl se a div neupustil hůl a vak, které držel rukama. Báł se podívat nahoru, co jej uchopilo. Rozbušilo se mu srdce a zadržoval dech, aniž by si to sám přikázal.

Nohama se téměř dotýkal vrcholků stromů. Reflexivně vždy nohy trochu přitáhl k tělu, když už to vypadalo, že o ně chodidly zavadí.

Orel, který nesl poutníka, letěl nejnižší, jak mu jen stromy umožnily. Pařáty vystrašeného turistu držely pevně. Klid a ticho, které doprovázeli let orla, zapůsobili na poutníka a již se lehce uvolňoval.

Orel zamířil k nevelké mýtině. Zdálo se, že nebude mít dostatek prostoru, aby zde přistál a vyložil pasažéra. Za poslední řadou stromů, která vytvářela pomyslnou hranici mýtiny, začal orel prudce až skoro střemhlav ubírat na výšce. Poutník se nezmohl na nic víc, než zoufalý a čistě upřímný křik.

Nohy poutníka se jemně dotkly pevné země, a ten si lehce oddechl. Orel, jako opravdový dravec a predátor, měl celou situaci pod kontrolou, ale škoda poutníkova, že orlovi do hlavy neviděl. Neznal jeho myšlenkové pochody. A prozatím mu bylo ukryto i tajemství, co že ho to v pařátech neslo. Ve vzdálenosti přesně dvou délek pasažéra od země orel dvakrát mohutně máchl křídly, a tím docílil zpětného chodu jako brzdy. Tím zajistil hladké a pohodlné odložení pasažéra.

Poutník se až teď dozvěděl, co že jej to neslo. Pohled na obrovského a majestátního orla jej vyvedl z míry. Určitě alespoň tak, že si neuvědomoval,

jak hloupě se na orla dívá. Bohužel se ale nemohl ubránit všem těm pocitům, které se v hlavě najednou objevily.

Prozatím stál na stejném místě, kde jej orel pustil. Sledoval, jak orel chodí po mýtině, kousek od něho. Poutník se vzrušením podlamoval v kolenech.

Orel sledoval poutníka se stejným zájmem, jako on jeho. Orel nebyl hloupý, akorát se nenaučil mluvit. Jinak by se jistě zeptal na těch pár zdvořilostních otázek, jak už tomu bývá zvykem všude, a tady tomu nebylo jinak. Například, kdo a odkud je, co ho přivádí do těchto končin, a tak podobně.

Poutníka od úplného zkolabování a podlomení se v kolenou vždy udržel pohled na orla, který i když byl stejně velký jako on sám, možná i o kousek větší, poskakoval po mýtině jako obyčejná slepice. Z místa na místo a pokaždé, když se zastavil, začal zobákem cosi dolovat v zemi. Trochu zobákem a trochu pařátem, ale vždy se zájmem a co vytáhl, překvapilo poutníka.

Orel přiskákal k poutníkovi a znova si jej podivně prohlédl. Ze zobáku mu ze stran čouhala živá žížala, která byla rovněž větší, než jakou poutník znal.

Poutník se otřepal, ale ještě netušil, co ho čeká v příštím okamžiku.

Vytušil, co se mu snaží orel naznačit a reflexivně řekl. „Promiň, ale já tohle nejím.“

Orel na něj opět podivně pohlédl a přiblížil se zobákem ještě o kousek blíže.

Poutník měl pocit, že orel je z dobré rodiny a dobře vychovaný. Zároveň si uvědomil, že orel bude spíše orlice, když projevuje takové pečovatelské schopnosti.

Nespletl se, a když potravu nepřijal, orlice odložila žížalu před poutníka a rozběhla se, vyskočila do vzduchu, mávla křídly a už letěla.

Poutník pozoroval se zájmem, co se bude dít. Nenapadla jej možnost odejít nebo utéct pryč, prostě se vytrazit, protože se necítil v nebezpečí. Namísto toho popošel k balvanu, který se nacházel v jeho blízkosti a posadil se. Zvedl hlavu k nebi, aby se podíval, co dělá orlice. Chvíli se rozhlížel a pak ji spatřil, na obloze mu nepřípadala tak obrovská, ale téměř obyčejně.

Sledování orlice ho nutilo k rozjímání se nad celou situací. Uvažoval, jak to, že si takové velké orlice nevšimnul dříve. Přece by něco tak obrovského a nepřirozeného nemohl přehlédnout. Za celou dobu, co se oddával své pouti, neviděl nic podivného. Rozváděl dále myšlenkové pochody a zacházel dále do svého vědomí. Nemohl si vybavit a ani se zbavit pocitu, že by se před ním všechny podivnosti jen tak lehce schovávaly.

Jediné, nad čím se už v průběhu poutě podivil, bylo, že nepotkal nic podivného. Očekával, že když opustí rodnou krajinu, kterou za celý svůj život znal, že se otevřou nové obzory. Myslel si, že uvidí věci, které si ani představit neumí. A místo toho se stalo, že neviděl ani to, co už znal. Nepotkával žádné lidi, neviděl žádná zvířata. Sem tam mu nad hlavou přelétl opeřenec, a to bylo vše, co měl z celé poutě. Samozřejmě měl spoustu mozolů na nohách a neustále velký hlad.

Při vzpomínce na hlad zakručelo mladému poutníkovi v žaludku, a to způsobilo, že byl vytažen ze svého zasnění. Hlava stále směřovala k nebi. Do reality se probral právě včas, aby se stal svědkem čehosi nevídaného, alespoň pro něj.

Orlice spatřila oběť a spustila se střemhlav dolů k zemi.

Poutník znejistil, neboť se řítila přímo jeho směrem. Rychle se zvětšovala, jak se blížila pořád rychleji k zemi. Byl trochu nespůj, ale utéct by stejně nedokázal, nohy měl jako přibité. Za svůj život se nesetkal s opravdovým nebezpečím a toto jej z rovnováhy vyvedlo zcela. Dostával malou dávku toho, za čím se na pouť a do světa vydal.

Čím byla orlice blíže, tím více se poutníkovi zdálo, že jakoby zpomaluje. Opak byl pravdou. Orlice ve skutečnosti zrychlovala, ačkoliv se to jevilo jinak.

Posledních pár momentů bylo opravdu hodně dlouhých. Ohnivá kometa, jak se orlice poutníkovi jevila, se nevrhala střemhlav na něj, ale na něco zcela jiného, avšak prozatím to nebylo zřejmé.

A když už mládenec myslel, že je po něm, že ho orlice sestřelí, sní, nebo něco jiného, zavrtala se do země.

Ruce nad hlavou sundal zpět k tělu. Nejprve pomalu, i když věděl, že by mu před střetem stejně byly k ničemu, že by jej neochránily, a pak zcela. Pozastavil se, jak se co stalo. Slyšel zřetelně pískavý zvuk, který

produkoval vzduch rozrážený zobákem orlice. Pak rána jako když spadne kometa, a pak už jen ticho.

Přešel k místu, kde se orlice zavrtala do země. Díra byla obrovská, kruhovitá. Kdyby poutník znal velké vrtáky do země, jistě by si myslel, že je to vrt stavbařské společnosti. Ale protože o něčem takovém neměl tušení, že by mohlo existovat, smířil se s tím, že díru doopravdy udělala orlice.

Stál nad dírou a se zájmem sledoval. Díval se dovnitř a nevěděl, co si o tom myslet. Slyšel dunění v podzemí. Sem tam zemi poznamenal lehký otřes. Poutník se zachvěl spolu s půdou pod nohama.

Zlekl se, když se z ničeho nic objevila orlice za jeho zády. Neudělala žádný zvuk, ale svou přítomnost oznámila svou energií, směřovanou k poutníkovi.

Poutník se nemohl bránit otázce, jak se tam nabrala. Nedalo mu to a nedůvěřivě přešel kolem ní, aby sledoval stopy jejího příchodu. Došel k nedaleké skále a smířil se s tím, že se prohrabala pod zemí až ke skále a tam si způsobem neslýchaným vylezla z jeskyně.

Orlice držela zobákem za kůži na krku živého zajíce. Nadějně se dívala na poutníka, že by snad tohle mohlo udělat radost na místo žířaly. Zajíc si v klidu visel ze zobáku a u toho stříhal ušima i čumáčkem.

Poutník už viděl zajíce napíchnutého na větvi a pečícího se nad ohněm. Nemohl skrývat svou radost, neboť maso nejedl od doby, kdy odešel z rodné vesnice. Orlice měla radost z neskrývané radosti poutníkovy.

„Ale jen když přijmeš pozvání na večeři,“ oznámil poutník orlici, ta se na něj podívala, protože přesně tak to myslela. Bohužel, ale sama si táborák neuměla rozdělávat, aby si alespoň jednou v životě mohla dát teplou večeři.

Zdálo se, že přikývla, a mládenec pro zajíce natáhl ruce. Orlice mu jej předala. Zajíce chytil za uši a uvažoval, jak dál.

Rozhodl se utábořit na mýtině. Den už značně postoupil, tak nemělo smysl pro dnešní den pokračovat v putování. Na své cestě netrpěl nedostatkem času, právě naopak ho měl více než dost. Odpadly mu starosti a povinnosti, takže byl pánem svého času.

Putoval si dle své chuti a síly. Když chtěl, tak se posadil a spočinul ve stínu stromu či skály. Nikam se nehonil, protože už věděl, že jediná cesta je ta

životní a chtěl si naplno užívat každé vteřiny i každého podniknutého kroku.

Zajíc byl stále živý a poutníkovi tropil starosti tím, že kdykoliv jej položil na zem, snažil se pokaždé rozběhnout pryč.

„Já vím, že rád běháš, ale teď už běžet nikde nemusíš,“ řekl zajíci, když už ho po několikáté chytil a zvedl za uši do vzduchu. Zajíc vždy zastříhal čumáčkem na znamení souhlasu.

Poutník si připadal hloupě, když zajíce znova položil na zem, a ten se znovu pokusil utéct.

Následoval stejný scénář, jen s trochu pozměněným závěrem. Poutník na zem namaloval svou holí kruh a řekl zajíci: „Jestli ten kruh překročíš třeba jen packou, tak tě bez milosti zabiju. Jasně?“

Zajíc zastříhal čumáčkem.

Když byl zajíc vložen do kruhu, konečně dostal rozum a utéct se nepokoušel.

Orlice seděla na bleskem rozlomeném kmeni stromu. Křídla měla roztáhnuté a vytvořila tak zcela realistický totem. Z vrchu pobaveně sledovala dění dole.

Poutník se pohyboval v malém kruhu od místa, kde si odložil věci. Mírným a zcela nenápadným pohledem tu a tam kontroloval zajíce, zdali ještě pořád obývá svůj kruh, který mu byl přidělen. Ve spokojenosti pokračoval ve sběru dřeva na táborák, když zjistil, že se zajíc opravdu už o nic nepokouší.

Za chvíli bylo veškeré dřevo naházené na jedné velké hromadě a kousek vedle vznikla druhá hromada zpřelámaných větví na příkládání.

Poutník sáhl do vaku, aby vylovil pytlík s drcenou sírou. Trochu nasypal na vrch celého dřevěného stavení, trochu po bocích a něco málo nacpal do středu.

Zase začal chodit okolo a jako naschvál nemohl najít žádné dva rozumně velké křemeny, aby dodal jiskru a zažehl táborák. Zajásal, když našel a kromě jeho samotného nikdo nevěděl, co se vlastně děje.

Rychle přiskočil k hromádce dříví a spokojenost se projevila naplno, když uslyšel práskání větví, jehličí a šišek.

Orlice sletěla se zlomeného kmenu. Nepřišla sice až k poutníkovi, ale oba cítili jakési pouto přátelství a náklonnosti.

Ze dne ještě zbylo nějaké světlo a mládenec potřeboval vyřešit jeden zásadní a nezanedbatelný problém. Hlavní hrdina v naplnění žaludku dvou hladových duší, byl stále živý a zdravý, i když by měl být mrtvý a napíchnutý na provizorní vidlici na opékání.

Seděl si v do země vyrytém kruhu. Pár skoků sem a za chvíli zase tam. Zastříhal ušima a hned na to čumáčkem. Dělal, že se ho večerní představení netýká.

Někdo by zajíce měl zabít, ale nastala tichá výměna názorů. Orlice hájila, že stačí, když zajíce ulovila. Poutník se hájil tím, že jej upeče a on sám až takový hlad nepocítuje, aby se snížil k takovému hrubému chování. Snažil se orlici přesvědčit, že ona je ten dravec, který má tyto schopnosti zakódované hluboko v krvi.

Chvíli pozorovali jeden druhého. Někdy se současně podívali na zajíce a ten jim pohledy opětoval. Nikdo nevěděl, co dělat a každý považoval za hloupé sedět u ohně bez většího či menšího smyslu.

Ještě chvíli trvalo nepřerušené ticho. Poutník se rozhodl, že než se pustí do činu, ke kterému se orlice zcela očividně neměla a který by měl zbavit zajíce života, aby se mohli spolu s orlicí pohostit, uvaří si kávu a vykouří dýmku.

Začal hrabat ve vaku, aby si vytáhl potřebné věci. Nejprve dle zvyku udělal činy vedoucí k přípravě kávy a posléze začal plnit hlavičku dýmky. Hořící větvičkou si odpálil dýmku a spokojeně nasával kouř. Cítil jakousi úlevu a neřešil, i když by měl, jak rozumně a důstojně zbavit zajíce života.

Zvedl se vítr, který při nastávajícím večeru byl chladný. Přinášel vůni nasbíranou cestou lesem. Byl svěží a osvěžoval i myšlenky přítomných.

Hůl, která byla opřena vedle poutníka o nejbližší strom, se trochu zapotácela poryvem větru, ale nespadla. Poutník se na ni v tom momentu díval, ale ani na chvíli neuvažoval, že by ji snad radši položil na zem, aby se jí případným pádem něco nestalo.

Ticho trvalo nadále. Praskající dřevo táboráku podporovalo večerní romantiku.

Silný vítr opět přinesl vůni lesa a kromě toho se opět opřel o hůl. Tentokrát už sílu větru neustála a spadla. Z jejího konce vyletěl blesk, který zasáhl zajíce a na místě, kde byl, jej usmažil.

Orlice i poutník zůstali pohledem strnulí na zaječí pečínce a ani jeden nevěděl, co se stalo. Touto, pro zajíce, nešťastnou náhodou se vyřešily naráz dvě věci. Za prvé byl zajíc usmrčen, když se k tomu před tím neměl ani jeden z potenciálních strážníků. A za druhé byl zajíc ihned upečen, tak odpadlo to dlouhé čekání, než se pokrm připraví. Poutník tak nemusel hlídat večeri, točit s ní na větvi a vůbec, ušetřil si spoustu práce kolem přípravy.

Nasál kouř z dýmky a probral se z šoku dříve než orlice. Uvědomil si, že můžou začít hodovat, hned, jen co zajíce rozdělí na dva stejné díly. Zároveň už začal uvažovat nad bleskem, který vylétl z hole. Okamžitě rozvíjel teorie, jak silná může hůl být.

Jídlo bylo rozděleno a orlice dostala větší podíl, který se skládal z již upečených vnitřností, které poutník nejedl a dobrovolně by o ně nikdy nestál. Orlice je s vděkem přijala, neboť z nich měla větší radost, než ze samotného zajícova masa.

Po jídle si poutník dopil kávu, dokouřil dýmku a bez oznámení, co právě dělá, se začal ukládat ke spánku. Nemyslel si, že bylo nutné orlici vysvětlovat, co dělá, neboť měl za to, že by orlice stejně nechápala, a i kdyby, tak by stejně nestála, aby se jí zpovídal.

Než definitivně zaujal polohu pro spaní, přihodil do ohně tři silnější větve v domnění, že do rána jich bude akorát.

Ulehl a byl připraven usnout a spát až do rána. Orlice se v tichosti zvedla od země a odletěla, pro poutníka neznámo kam.

Poutník okamžitě usnul a hlavou se začaly honit sny. Všelijaké a divoké. Bylo jich mnoho, avšak všechny měli společného jmenovatele. Každý ze snů byl různorodý. Navzájem se nespojovaly v celek, ale z každého snu uvízl malý střípek, který celkové skládance nedal žádný smysl.

Noc uběhla rychle a poutník měl pocit, jakoby snad ani nespál. Jen, jakoby celou noc probděl nad sny, ze kterých si nyní nemohl vybavit vůbec nic. Snad jen to, že se mu v noci zběsile honily hlavou.

Podíval se do ohně a zjistil, že sice nehoří plamenem, ale v tábořišti je dost žhavých uhlíků, které by bylo škoda uhasit. Než se rozhodl pokračovat

v putování, chytil se myšlenky, která vytanula v hlavě. Samovolně a nenásilně ji okamžitě přijal jako vyřízenou.

Přihodil dříví z hromady, co bylo připraveno na noc. Nepoužil jej večer, jak plánoval, a teď se sešlo. Byl rád, po dlouhé době mohl začít ráno kávou. Oheň se rozhořel okamžitě. Nemusel rozfoukávat žár z uhlíků, aby od něj chytily polena.

Když káva, tak samozřejmě byla na programu i dýmka. Toto ráno prožíval tak trochu v rodinném stylu. Žádný spěch do práce, v tomto případě putování. Dopřál si, co si na své pouti odpíral, ráno v poklidu. Pořádně promyslet další kroky, které provede a hlavně kam je povede.

Pil kávu, bafal dýmku. Přemýšlel nad sny, ale za nic na světě nemohl si vzpomenout. V hlavě mu dunělo, jak hrál honěnou se sny, které utíkaly, ale jen o krůček, neboť měl silný pocit, že je má skoro před očima nebo snad na jazyku. Jen vyslovit a byly by lapeny.

Po chvíli se vzdal. Nepřemýšlel nad nimi a řekl si, že se snad samy vynoří, když jim nechá prostor, aby se umoudřily a netrýznily jeho mysl takovým způsobem.

Chtěl sny vypudit, ale nešlo to tak jednoduše, jak si představoval. Než na toto přišel, trvalo přibližně stejně dlouho, jako samotnou myšlenku vyslovit.

Chtěl oklamat svou hlavu tím, že se začal soustřeďovat na jiný objekt svého zájmu. Nejprve neshledal nic, co by ukojilo touhu jeho záměru. Spokojený byl v momentu, kdy mysl odvrátil na orlici, která teď fyzicky přítomna nebyla, včera tomu bylo jinak a to stačilo. Přemýšlel nad opeřencem. Vymýšlel si spoustu otázek, aby zaměstnal hlavu. Odpovědi nechal vyplouvat odevšad. Žádné z nich nemohl plně věřit, neboť je neměl, kdo potvrdit ani vyvrátit. Uspokojení mohl najít v tom, že trénoval vlastní dedukci. Doufání, že se jednou dozví správné odpovědi, přinášelo pocit uspokojení a vzrušení.

Jakmile vyčerpal možnosti otázek na tělo, bez těla a bez duše, na orlici, nechal plavat tohle téma. Připustil si, že si povídá sám se sebou a že pomalu začíná bláznit ze samoty, která je věrná jeho pouti.

Předmět zaměstnání mysli se stočil na hůl a včerejší nešťastně šťastný incident. Bylo to takové podivné. Jistým způsobem fascinující. Pohroužil se do záhady, své osobě ukryté, ale se slibem, že tomu přijde na kloub. Že se dozví princip, jakým hůl funguje a co všechno umí, dokáže. Nebyl doháněn

časem, neboť se neustále ujišťoval, že jej má dostatek a nebude nic uspěchat. Důvod poutě, na kterou se vydal, byl jasný. Dospět, dozrát. Nic nejde uspěchat a zkusit posbírat takové zkušenosti, jaké by nemusely být hned užitečné pro život, ale hlavně by měly být takového rázu, že by daly jasnější tvar vlastnímu názoru na život a na svět.

Vstal z deky a pocítil jakousi závrať. Nejspíše z kávy a dýmky, na které si už časně ráno odvykl. Po vyprchání hvězdiček před očima znovu nabil plně rovnováhy. Rozhlédl se kolem sebe. Očima nehledal určitý cíl, rozhlédl se jen proto, že jakési nutkání jej k tomu přinutilo. Úleva se dostavila okamžitě, jak toto provedl.

Udělal pár dřepů. Rozpažil ruce a začal se otáčet doleva, doprava. Pak ruce vzpažil, aby udělal několik kmitů do záklonu, ve stejném postoji se začal předklánět a dlaněmi se v jednotlivých kmitech pokaždé dotkl země a to bez toho, aby se v kolenou pokrčil. Takovým způsobem se rozhýbal a rozproudil krev v těle. Energie stoupla, jak v těle, tak v mysli. Cítil se svěží a zauvažoval, že by nebylo na škodu udělat zvyk z ranního cvičení, jaké právě absolvoval. Avšak myšlenku o cvičení protáhl hlavou, ale nezaobíral se jí na tolik, aby se v ní naplno utvrdil. Znal sám sebe, měl to štěstí, neboť mnoho lidí se domnívá o tomtéž, ale opak je pravdou, a tak věděl, že jeho rána se nesou ve velice různých a den ode dne v odlišných náladách. Uznal, že se pokusí, alespoň pokud bude v rozpoložení jako dnes, dodržovat cvičení. Zavřel oči, aby nasál pocit, který probíhal jeho tělem. To proto, aby si mohl říct, až se mu nebude chtít cvičit, jak jej cvičení příjemně povzbudí na těle i na duchu.

Došel k holi a měřil ji pohledem. Od jednoho konce na druhý. Snažil se zachytit něco, co mu jisto jistě při prvním kontaktu uteklo. I když měl hůl celou dobu, prakticky, co ji našel v ruce, prohlédl si ji jen jednou. Pak už ji používal pouze k odlehčení svým nohám, když se o ni opíral.

Chytil ji do pravé ruky a levou se ji začal zlehka dotýkat. Jemně a s jakýmsi zaujetím, ale zároveň taky láskyplně jako milenec první noci milenky. Konečky prstů klouzaly po holi. Zastavovaly se u každé dírky či výrostku. Dotýkal se hole se značným respektem. Nevěděl, jaké tajemství skrývá a co by mohl nechtěně způsobit. Na hůl začal soustřeďovat veškeré své smysly. Projevovalo se to tak, že celou svou osobou cítil energii, jakou hůl disponuje, ale mrzelo jej, že prozatím neví, jak ji vědomě probudit.

Od lehkých kontaktů pomalu přešel k držení hole obouručně. Chvilí si přehazoval hůl z jedné strany na druhou. Potom začal přehazovat ruce, aby

zjistil, jak se mu hůl drží nejpohodlněji a nejpřirozeněji. Zjistil, po několikanásobném přezkoušení, že nejpohodlnější pro držení je mít pravou ruku dole a levou vepředu, hůl držet u pravého boku.

Tím měl vyřízený jeden ze základních problémů, ale toto ke štěstí nestačilo. Potřeboval dosáhnout zjištění, jak holí seslat blesk.

„Blesk!“ vykřikl poutník a u toho prudce mávl koncem hole, celý akt vypadal, jako by koncem hole chtěl praštit o stůl, který se nenacházel tady ani nikde jinde. „Blesku leť! Blesku ven!“ zkoušel jiné formule, když první pokus selhal. Žádný nebyl úspěšný. Vyzkoušel ještě mnoho podobných formulí, ale nic nezabralo.

Přemýšlel, kde by mohla být chyba. Jen se do přemýšlení pustil, urodila se mu v hlavě myšlenka. Napadlo jej, že je možné, že se musí soustředit na nějaký předmět, na nějaký cíl.

Začal realizovat myšlenku a to znamenalo i to, že točil hlavou dokola, aby si našel cíl zničení. Již před očima viděl, jak z konce hole vylétá blesk a pálí vše, na co ukáže.

I se zavřenýma očima dal opět do pohybu tělo. Když se zdálo, že se mohl otočit třikrát, jak chtěl, přestal s točením a oči otevřel.

Před ním se tyčil vysoký strom, jeden z mnoha, jak to v lese bývá a cíl byl určen.

Pěstmi pevně sevřel hůl a jediné, čeho chtěl dosáhnout, bylo, že se ve své pouti nehne dál, než strom, který byl osudem určen, neshoří a nezbude z něj víc, než jen hromádka popela.

V celém těle cítil mravenčení, jak se soustředil. Celou energii, kterou disponoval, zadržoval v těle a nenechal utéct jedinou myšlenku jiným směrem, než sám chtěl. Nyní byl natolik koncentrovaný, že nepochyboval o neúspěchu tohoto tahu.

Poutník přenesl veškerou koncentraci na strom. Soustředil se jen na svůj cíl. Neviděl nic, kromě cíle na konci tunelu, který se utvořil náhlým zakřivením prostoru.

Máchl holí, ale pro tentokrát beze slov. Jen s jedinou myšlenkou v hlavě. Jasně utvořeným obrazem, jak z hole letí blesk směrem stromu. Silný pocit dával poutníkovi za pravdu, že tohle je ten správný postup.

Hůl se rozehrála energií, která v ní byla oživena. Na konci hole se začaly objevovat slabé modré jiskřičky. Když je mládenec zpozoroval, nutily jej, aby se pousmál, i když sám nechtěl.

Malé jiskřičky se začaly shlukovat do jedné větší a koncentrovaly se na konec hole. Ve vzduchu visel zvuk vysokofrekvenčního pískání, které každou další vteřinu dostávalo větší intenzitu. Pak bylo slyšet slabé prásknutí a jiskřičky uhasly zcela.

Poutníkovi se nad tímto zkřivila ústa, ale v částečně dobré náladě jej udržel slabý pramínek kouře, který se táhl z konce hole směrem k nebi.

„Takhle by to šlo. Možná to chce ještě trochu protrénovat a mohlo by to jít,“ řekl si pro sebe poutník. Hned na to se ubral zpět k dece na mýtinu.

Posadil se a čas, kterého měl spoustu, využil k tomu, aby přemýšlel. Chvilí bylo problematické, udržet mysl na uzdě. Byla splašená jako mustang, a neměla v nejmenším úmyslu, nechat se zkrotit.

Poutník okamžitě vymyslel plán, jak dostat svého. Vzpomněl si na slova Houbičky, který mu jednou řekl, že když byl mladší, zhruba v jeho letech, taky pořád spěchal, chtěl být všude první a u všeho. Po čase zjistil, že vždy se závodit nemusí a stačí pouze splynout se svým okolím. Zrovna toto měl poutník na mysli. Neměl potřebu se s někým rvát, dokud to nebylo nutné. Nechal myšlenky, aby si dělaly, co samy uznají za vhodné. V poutníkově hlavě tím vznikl problém, se kterým nepočítal.

Ocital se na místech již dávno zapomenutých nebo ještě nenavštívených. Viděl přeludy, démony i bohy. Viděl věci, které myslel, že neexistují. Neexistovalo nic z toho, co viděl. Na čele se začal objevovat pot, ale poutníkovi byla zima. Udělal krok ze své světnice a ten vedl na nejvyšší vrchol hory, kterou znal jen z obrázků přivezených kdysi dávno obchodní skupinou. Ocitl se ve vánici a oblečen byl jen málo. Silný vítr narážel na holé tělo a vločky dopadající na kůži byly ostré, jako by na něj dopadalo nespočetně velké množství včelích žihadel. Než zjistil, proč není oblečen a chodí ve vánici jen v lehkých domácích kalhotách, již byl vtažen tmou. Osvítil jej reflektor, nic neviděl, do ruky mu vplula hůl. Tu poznal okamžitě, neznámá síla mu bránila podívat se jejím směrem. Chvilí s holí bojoval, ale marně. Hůl se vymanila z jeho sevření. Na konci, ze kterého viděl vyšlehnout blesk, se proměnil v tvář. Chvilí se na sebe dívali, potom se stala věc pro poutníka nepředpokládaná. Začala bít poutníka po zádech a ten s panikou utíkal. Když byl chvíli klid, otočil se. Hole nebylo. Vše dokola se zatočilo a mladík byl vytažen ze snu podivného.

„Tak a snad bude chvíli klid,“ řekl si pro sebe poutník s úlevou. Předpokládal, že myšlenky se dostatečně vyřádily, a již se nebudou nesystematicky mlít jedna přes druhou.

Nyní nebyl pohlcen množstvím neovladatelných myšlenek a mohl se soustředit na téma, jaké si určil. Zadíval se do ohně. Práskání dřeva a jemný plamen jej uklidňovali. Byl zcela při smyslech, ale kdyby byl poblíž pozorovatel, jistě by si myslel opak. Jediné, co měl poutník v hlavě, bylo dokonalé pusto prázdno. Nemyslel na nic určitého, a přesto byla mysl zaměstnána na sto procent.

Přemýšlel nad holí, jak dosáhnout požadovaného úspěchu. Uvažoval nad cestou, kam se vydat a celkově, jak pokračovat.

Šaman Houbička se u své chýše, kousek dál od rodné vesnice, zaobíral rozjímáním s dýmkou v koutku pusy. K obědu si dnes, jako každý jiný den, dal směs z podivně vypadajících houbiček. Houbičky nejen, že divně vypadaly, měly divnou vůni, ale obyčejnému smrtelníkovi mohly připadat i nechutné. Šaman Houbička měl na houbičky, které si dával k obědu, stejný názor, jako každý jiný. Na rozdíl od všech ostatních smrtelníků měl dost odvahy, aby jednou zkusil a zjistil, že když se překoná ta podivná chuť a překousne zápach, který se z nich šine, má to spoustu výhod.

Jeden z důvodů byl, že se dostával snadněji do transu. Šaman, abychom řekli pravdu, byl pořád v transu, jen někdy jim byl zcela pohlcen a někdy byl ve střízlivějším stádiu. Šaman někdy už míval problém rozeznat sen od reality.

Stávalo se, a ne zřídka, že za ním na návštěvu přišly děti. On je registroval, jako bandu přízraků. A protože děti ještě neměly z některých věcí rozum a šaman byl přátelský typ, rád odpovídal přízrakům na otázky, jež mu dávali. Děti se smály a myslely, že schválně dělal to, co dělal. Omyl byl, že on si myslel, že je vše v pohodě. A tak jeho pohyby a reakce na otázky i na vše ve svém okolí, vyvolávaly u dětí upřímný smích.

I nyní byl v transu a svým vědomím se dostal daleko od domova. Mysl létala vysoko v oblacích, ale registrovala i přízemní starosti obyčejných lidí. Když se prolétl nad oblaky a pozdravil všechny známé bohy, se kterými často komunikoval, začal pomalu klesat zpět ke svému tělu, které se pohupovalo v houpacím křesle na verandě malé chýše.

Mysl se usadila v těle, ale nechala jej dále odpočívat. Na řadu se dostal vnitřní zrak, který se ihned zaměřil na poutníka, aby se podíval, jak se mu vede v tento krásný a slunečný den.

Zrak viděl události částečně dřívější až do přítomnosti. S nazíráním do budoucnosti měl poslední dobou problémy, které šaman prozatím nedokázal odhalit a vyřešit. Ale i tak, jak tomu bylo teď, bylo rovněž dobré a určitě lepší než nic.

Šaman si rychle prolétl události od včerejšího večera až k poslední uběhlé vteřině. Vyhodnotil situaci a v podstatě se utvrdil, že taková pouť jednoho pořádně zabaví. Přináší spousty vzrušení všelijakého druhu a chvíli nedá pokoj. Jeden nikdy neví, co přinese a odnese, koho přivede do cesty, a když jej zase odvede, co našeho si dotyčný odnese.

Šamanovi se okamžitě vybavily staré vzpomínky, když i on podnikal pouť za poznáním a s dobrým úmyslem, cestou někde zapomenout nebo nahradit pubertu za dospělost.

Rozmyslel si, jak by mohl být poutníkovi nápomocen a ne jen sledovat tiše z povzdálí.

Jedna z výhod astrálního sledování cíle bylo, pokud samozřejmě byl živý, že pozorovatel neviděl jen obraz, ale slyšel i veškeré úvahy a myšlenky sledovaného. Šaman tedy vyslechl dění v hlavě poutníkově, a sice nemohl dát přesné odpovědi na otázky, kterými se poutník zabýval, mohl jej alespoň trochu povzbudit a nasměrovat.

Již byl rozhodnut a musel začít jednat, dokud byl poutník u ohně a nerozhodl se, pro nějakou jinou aktivitu. Nyní byla ideální příležitost, aby přišel na návštěvu.

Poutník ospale sledoval, jak plápolá oheň. Nemyslel na nic víc, než na oheň a krásu, která vznikala stále se měnícím plamenem. Víčka mu těžkla a v mysli si představoval, jak už spí. Že by nebylo špatné usnout jen tak, nesoustředěně a bez mnoha myšlenek a otázek v hlavě. Dívat se do ohně a ráno jen otevřít oči. Nic víc a nic míň mezi tím. Hluboké okno by se mohlo stát přítelem, který nepustil večerní chmury dovnitř.

Oheň zapraskal. Poutník byl zvědavostí vytažen o jedno patro výše, než se nacházelo tiché a uspávající rozjímání. Donutil se vši silou, kterou v sobě

dokázal ještě nasbírat, aby udržel víčka očí kousek více otevřené a zkontrolovat, co to bylo.

Nic se nedělo a poutníkovi pomalu začala padat hlava zpět ke kolenům. Zvednutím víček ze sebe vydal poslední zbytky sil a teď už byl téměř tuhý.

Oheň znova zapraskal, ale poutník neregistroval ani zapráskání a ani nic jiného.

„Ty už spíš?“ zeptal se šaman, který se objevil v ohni. Nevěděl, jak bude poutník reagovat, ale chtěl být férový a ukázat se mu, aby věděl, kdo s ním mluví.

„Nespím,“ odpověděl poutník, ale vůbec se nepodivil tomu, co viděl a klidně nechal hlavu zase klesnout.

„Aha, dlouho tě nezdržím. Šel jsem náhodou kolem, tak jsem si řekl, že se na tebe podívám.“

Poutník zvedl opět hlavu a řekl: „To jsi hodný.“

„No, a jak se máš?“

Poutník jen kývl hlavou do strany a nadzvedl ramena, ale jediného slova ze sebe nevypravil. Gesto, které provedl, mluvilo za vše.

„Víš, tak nějak, samozřejmě, že ne úmyslně, jsem se napojil na tvou mysl.“

Poutník pokračoval v komunikaci stejným způsobem, neřekl jediného slova a jen tupě zíral na obraz šamana, pohupujícího se v plameni táboráku.

„Vadí ti to. Jestli chceš, radši půjdu. Já už se nějak zabavím. Jen jsem si myslel, že by ti udělalo radost, kdyby sis mohl s někým promluvit.“

Poutník náhle vyskočil ze sedu. Udělal několik rychlých kroků dozadu. Konečně se probral i na mysl a uvědomil si, co vidí a že si povídá se svým známým, který je vzdálen stovky kilometrů.

„Co to je? Jak to že jsi tady? To musí být přelud z únavy,“ řekl poutník, ale slova nesměřoval nikomu, možná jen sobě samému.

„Nejsem přelud. Ne tak úplně,“ odpověděl šaman.

„Jak to, že ne úplně. Vidím, co vidím. A tohle není normální.“

„No, už jsem ti říkal, že jsem se napojil na tvé vědomí, abych si s tebou mohl promluvit. Myslel jsem, že budeš rád. Zaslechl jsem tvoje myšlenky a starosti. Chtěl jsem ti trochu poradit. Sice by bylo lepší, když bys na řešení otázek přišel sám, ale malá přátelská rada, která tě posune správným směrem, není nikdy na škodu.“

„Jak napojil?“

„To ti vysvětlím někdy jindy.“

„Vydal jsem se na pouť, abych poznal svět. Nepotřebuju radit,“ řekl tvrdohlavě poutník. „Jak jsi mohl slyšet moje myšlenky? Tak nahlas nemluvím,“ zvídal opatrně.

„Dal jsem si k obědu...“

„Houbičky. Já vím,“ dokončil poutník větu šamana.

„No jo. Ony mají takové podivně dobré vlastnosti. Nejsou úplně tak špatné, když si na ně jednou zvykneš.“

„Ne, díky. Radši bych umřel hladem.“

„Abych ti to teda alespoň částečně vysvětlil. Po těch houbičkách se lépe dostávám do transu. Má mysl si létá vysoko nad oblaky. Můžu se podívat do kdejakých míst, kde si jen usmyslím.“

Poutník se nechápavě díval na šamana a myslel si své, že se snad za tu dobu, co odešel, šaman zbláznil dočista.

„Nedávno jsem zjistil,“ pokračoval šaman, „že se to dá ovládat. Chce to trochu cviku a soustředění a je to. Musím uznat, že to má své výhody. Ty bys to taky měl uznat. Teď si mě budeš moci zavolat, kdykoliv budeš potřebovat nebo budeš třeba jen osamělý.“

„Ale pouť by měla být osamělá. Měl bych přece vyčkat, koho mi sama pošle do cesty. Tak jsi mi to říkal. Nebo ne?“

Šaman se trochu zamyslel, než pokračoval v debatě. Ucítil jakousi dospělost poutníka, která se u něj pomalu, ale jistě začala projevovat. Potom řekl. „Něco takového jsem ti myslím řekl. Je to možné. Jak jsem vypadal, když jsem ti tak radil?“

„Normálně, řekl bych,“ odpověděl suše poutník. „A jak bych si tě měl, podle tebe, zavolat? Já takové věci ovládat neumím a ty tvoje houbičky taky jíst nehodlám.“

„Když jsi odcházel, dal jsem ti tři věci, že?“

„Ano dal.“

„Ty věci byli moje a dal jsem je tobě, že?“

„Ano. Ty mi je chceš zase vzít?“

„Ne, to ne. Vždyť jsem ti je dal. Za co mě máš, prosím tě.“

„Já nevím.“

„Hm, tak dík.“

„Ale vyznělo to tak, jako kdybys mi je chtěl doopravdy vzít.“

„Vzít ti je nechci. Jen ti chci říct, jak si mě zmůžeš zavolat. Kdybys chtěl.“

„Tak jak teda?“

„Takže, věci byli moje. Ted' jsou tvoje. Máš je u sebe-“

„Mám.“

„Neskákej mi do řeči a nech mě domluvit. Mě nezajímá, jestli je ted' máš u sebe, ale jen říkám, že je máš u sebe.“

„Aha,“ řekl poutník, ale byl v celé konverzaci nějak ztracený a nechápal její smysl.

„Uděláme to jinak. Nebudu chodit kolem horké kaše. Stačí, že už se pohupuju v plameni. Řeknu ti, co máš udělat. Vezmeš jeden z těch pytlíků, na obsahu nezáleží, do ruky. Zavřeš oči a budeš se soustředit na mě. Pokusíš se vybavit si, můj obraz před očima.“

„Jak si můžu vybavit tvůj obraz před očima, když je budu mít zavřené?“

Šaman si hluboce povzdechl. „Nikdy jsi nemeditoval?“

„Myslím, že ne. Nebo o tom nevím,“ odpověděl poutník.

„Prostě se podíváš, jakoby vnitřním zrakem. Na své vnitřní strany víček. Nic na tom není.“

„No, možná chápu jak, ale to zjistím, až to zkusím.“

„Je to jako snít, ale obrazy si budeš vybírat sám. Prostě se jen budeš hodně soustředit na mě. Pokusíš se vybavit si mě v celé kráse.“

„No, myslím, že to nebude složité. Jak bych to jen řekl. Víš, nejsi zrovna obyčejný člověk a tvůj obličej je dost specifický.“

„Jak jsi to myslel?“

„Jen v dobrém, samozřejmě.“

„No jistě. Jak jinak.“

Poutník se lehce pousmál koutkem pusy a naznačil šamanovi, že by měl pokračovat.

Šaman si znova povzdechl, ale tentokrát jen tiše pro sebe a pak pokračoval nějak takhle: „Takže ti to celé ještě jednou zopakuju a neskákej mi prosím do řeči. Pak budeš mít prostor, aby ses ptal, jasné?“

Poutník souhlasně a bez jediného slova přikývl.

Šaman se pustil do řeči. „Dostal jsi ode mě tři věci. Tři pytlíky a v každém něco jiného. Ty si jeden vezmeš do ruky. Je jedno, který z nich to bude. Nejde o obsah, ale přímo o ten pytlík. Protože byly moje, tak jsou nabité mojí energií. A ty, když se budeš soustředit, nebo jestli chceš meditovat, tak tu energii obsaženou v pytlíku použiješ, aby ses na mě mohl napojit. Lépe řečeno, abys mě mohl přivolat. Připoutat mou mysl a já se s tebou spojím. Nevím přesně jak. Záleží na okolnostech a možnostech. Ale neboj. Já už to vždycky nějak vymyslím. To je vše. Myslím, že to není tak moc složité. Máš ještě nějaké otázky?“ zeptal se na závěr šaman.

Poutník mlčel, neboť během projevu šamana usnul nadobro.

„No, tak nic,“ řekl šaman a vlil do ohně vodu z bandasky. Oheň zasyčel a zvedla se z něj pára. Zamířila k nebesům a spolu s ní i obraz šamana.

Šamanova mysl vplula zpět do fyzického těla, koplá ho a on se s leknutím probral. Chvilí zíral před sebe. Měl částečné okno, ale když zjistil, kde se nachází, zvolil nejjednodušší myšlenku, která vytanula na mysli. Zvedl se a odebral do své chýšky, aby ulehl ke spánku.

Zasyčení páry probudilo poutníka a vytáhlo jej z překrásného snu. Podíval se na oheň a zaklel. Zjistil, že táborák vyhasl.

Uvažoval, zdali má smysl znova zapalovat oheň. V hlavě si probral všechna pro a proti. V podstatě došel k závěru, že by se bez ohně obešel, ale když si uvědomil, že by mohl být v ohrožení zvíří, zvedl se.

Došel k popelu a nechápal situaci nastalou. V hlavě se honily myšlenky, že přece nemohl spát tak dlouho, aby nezbyl jediný žhavý uhlík. Pro jistotu do tábořiště párkrát foukl, ale celé tohle snažení bylo zbytečné.

Chvilí chodil kolem, aby se v těle rozproudila krev a vlila do žil alespoň nějakou energii. Vždy udělal pár kroků, zastavil se, udělal několik cviků na protažení a zase kousek popošel. Takto pokračoval pěkných pár minut.

Když ucítil, že tělo bude spolupracovat alespoň do té míry, jaké je schopno po násilném probuzení v rozporu s chutí, začal se hemžit všude kolem.

Založil malou hranici a zapálil oheň křemeny, které si minule schoval, aby nemusel pořád dokola hledat nové a nové. Toto se ukázalo, jako dobrý tah, neboť již by se mu špatně hledaly a ušetřil si tak spoustu času, kterého měl dostatek.

Oheň se rozhořel a nezbyvalo, než si uvařit kávu a zapálit dýmku.

Vše bylo, jako každý jiný večer a hlava se samovolně rozhodla, že prozkoumá prázdné místo, které tolik bolelo. Poutník si uvědomoval skutečnosti, které se dozvěděl od šamana, ale v hlavě byly uloženy o regál vedle, než aby si je mohl uvědomit i mysli.

Mumlal si pro sebe, a při tom se stále více nořil do svého vědomí. Za chvíli byl pohlcen zcela, ale jemu samotnému to uniklo.

Ocitl se na místě barevném a tajuplném, zvláštním a hrozivém. Nebál se, ale cítil neklid. Cítil se zde, jako doma, ale neznal skutečnosti věcí viděných. Potuloval se ve svém středu. Díval se na věci, které unikaly jeho mysli. Snažil se je pozřít, ale nemohl, jelikož už byly jeho součástí.

V dáli slyšel zvuk dunivý, který se okamžitě přiřadil ke zvuku bubnů. Vzal za své, že zvuk pochází právě z tohoto zdroje. Vydal se dle sluchu směrem, kde se zdálo, že je zdroj. Chvilí chození od ničeho nikam, ho rozladila.

Zastavil se, aby se zpět naladil na bubnování, které jej jakoby vyvádělo z míry, ale nevěděl proč. Zleva i zprava zdálo se, že zvuk přichází. Nechtěl se nechat oklamat, tak se otočil o devadesát stupňů doleva. Zavřel oči a jen poslouchal.

Nyní rovněž zvuk doléhal zleva i zprava. Poutník se snažil udržet, aby vztekem nevybuchl v situaci nechápané. O kousíček se potočil, ale zvuk, jako by se potočil taky. Ať se točil jakkoliv, zvuk byl slyšet zleva i zprava neustále.

Nedokázal, co chtěl a otevřel oči, když se jej zmocnil záchvat zuřivosti. Začal se točit, ale nyní s otevřenýma očima, a snažil se zahlédnout, alespoň něco malého, co by ukázalo, odkud bubnování přichází.

Ucítil náraz uvnitř svého těla a před očima se mu zjevily miliony malých hvězdiček. Když se rozplynuly, seděl na dece a díval se do plamene táboráku. Čelo měl orosené potem, který stékal přes tváře až na krk. Tep tepal tempem šíleným a nutil tak tlak, aby šel cítit až v krku.

Nadechl se a začal dýchat a v té úlevě dospěl k názoru, který opravňoval k nadávkám sobě samému, neboť nevěděl, proč vlastně zatajoval dech ba vlastně ani nedýchal.

Zavřel oči, ale dal si pozor, aby opět nesklouzl myslí, kdesi pryč, kde to nezná. Soustředil se a jediné, co jej rušilo, byl tep tepající šíleně. Netrvalo dlouho a ve tváři poutníkově zazářil úsměv. Předcházelo tomu malé, ale důležité zjištění, že bubnování bylo způsobeno tepem.

Rytmické bubnování jej uspávalo. Zlekl se a probral pokaždé, když hlava nečekaně spadla. Toto se několikrát opakovalo. Pak už se poutník rozhodl, že dnes radši nechá pátrání po skutečnostech uložených, tak daleko a přece tak blízko. Měl je na jazyku i před očima, ale vyslovit ani vybavit si je nebyl schopný.

Usmál se na ešus, který obsahoval oblíbený černý mok. Jediný pohled vymanil chuťový vjem hořkosti tohoto nápoje blahodárného, pro mysl provozuschopné.

Dýmka se rovněž zahlásila o slovo a vnutila svůj dým způsobem neslýchaným. Vyhasla, ale její mysl byla stále přítomná. Poprosila kouř z táboráku, aby se stočil k poutníkovi a nejlépe, kdyby se mu podařilo zasáhnout oči.

Tak se stalo a poutník si skutečně uvědomil, že v ruce svírá dýmku. Pro pálení očí ze zásahu kouřem si ale nebyl jistý, jestli má chuť dostat kouř i do plic.

Zaváhal jen malinko a to zřejmě jen proto, že byl rozrušen dýmem z ohně. Přiblížil se k ohni a podal si malou větévku. Tou si zručně zapálil neshořený tabák v dýmce.

Chuťovým vjemům dopřál hořkosti kávy, po které tolik toužily. K tomu přidal jednu malou nikotinovou porci. Všichni kamarádi se sešli a výlevem na tváři poutníkově promlouvali za vše. Spokojenost zastínila všechny ostatní pocity. Seděl a byl. To bylo celé a nikdy v životě by nevěřil, kdyby mu někdo toto sdělil, že stačí tak málo k opravdové radosti.

Intuitivně se podíval na hůl, která ležela téměř vedle něj. Bylo zajímavé sledovat myšlenky, které, jak se zdálo, byly ovládané samotnou holí. Samy si vybraly cestu průzkumu, místo vyčkávací taktiky, jak se vše vyvrbí.

Poutníka hůl prakticky nezajímala. To si snažil nalhávat, ale ve skrytu duše věděl, že opak je pravdou. Konec konců v ocitnutí se uvnitř svého středu spatřil něco, co by mohlo potvrdit pravdu sobě neuznanou. Možná, že kdyby se tolik nebál vlastních pocitů, které téměř úspěšně potlačoval, věci by se byly vyvíjely jinak. Jak teď, tak času minulého.

Nesoustředil se na nic podstatného a uvolněnost vládla celému tělu. Pohledy hlídaly akorát obsah ešusu, jaký je disponibilní zůstatek a když bylo ještě z čeho čerpat, zaměřily se na dýmku, zdali i ta spolupracuje a nevyhasla.

Co si mluvilo na poutníka, ale chvíli netušil, o co nebo o koho se jedná. V hlavě se draly vědomosti, které načerpal od šamana, ale sám o tom nevěděl, neboť usnul. Však spánek nezabránil uším registrovat obsah sdělení a hlava nepotřebovala, aby byl poutník vzhůru, když je ukládala do těch míst, kde člověk nemá přístup, když potřebuje.

Právě uvolněnost způsobila těm myšlenkám, které se snažil marně vytáhnout před oči, aby si je přečetl a seznámil se s nimi, aby se samy draly ven. Nepotřeboval to, ale byl zvědavý a chtěl být v obraze. Okno, jak je známo by mohlo obrazem být, ale poutník si uvědomoval jen rám a výhled ne.

Myšlenky si chtěly s poutníkem hrát. Byly škodolibé a měly jedinou touhu, aby vytočily poutníka, co možná nejvíce. Ztratil zájem a to se jim nelíbilo. Proto se draly, ale poutník je ignoroval.

Myšlenkám by mohlo a skutečně připadalo, že je ignoruje, ale poutník jen nevěděl, co se děje.

Šamanův hlas zněl klidně v hlavě poutníkově.

Poutník, téměř, nečinně seděl. Jediný zájem byl o kávu a dýmku. Klid a pohoda byly jedinými zajímavými, široko, daleko.

Naslouchal hlasu šamana, jak radil, co dělat a jak dělat. Bylo zvláštní, že když spal, tak si všechno ukládal do paměti, ale nevnímal řeč. Teď se dělo opačně. Vnímal řeč, ale neregistroval obsah, který slyšel v hlavě tak skutečně, jakoby na něj někdo doopravdy mluvil.

Naposledy si potáhl z dýmky a než vydechl kouř, zapil jej posledním hltém kávou. Rozhodl se, že pro dnešek má všeho dost, i když se nic podstatného nedělo, a radši ulehne ke spánku.

Dal na jednu z rad šamana, která zněla, pořádně se seznámit s holí, aby pak lépe pochopil, jak ji ovládat.

Podíval se naposledy, toho dne, na hůl a dostal bláznivý nápad. Opojen kávou a napůl ospalý se rozhodl, že se s holí vyspí. Jak jinak a lépe poznat partnerku, jež ho doprovází na cestách. Těžko by se mohl dozvědět její tajemství, když při celodenním putování nepromluví jediného slova.

„Přes postel? Asi mi nic jiného nezbude,“ řekl si potichu poutník a bral tento čin jako povinnost, zdali by mělo z tohoto svazku něco být.

Ešus odložil stranou, již se mu nechtělo umývat tu hromadu nádobí, tvořenou jedním ešusem. Nakoukl do hlavičky dýmky, aby se ujistil, jestli je tabák shořený, a odložil ji rovněž kousek vedle.

Ze sedu se lehce vybulil na bok. Zaklel a znova, složitějším stylem než se vybulil, se posadil. Hned v prvním kroku svého plánu selhal. „Tak by to teda nešlo. Měl bych navázat intimní poměr a klidně nechám partnerku ležet tak daleko,“ řekl si poutník.

Ze sedu vstal a udělal, dalo by se říci, několik, asi dva, složitých pohybů, které se všeobecně nazývají kroky. Ohnul hřbet a romantické šustění listů na stromech, způsobené mírným vánkem, přerušilo hlasité zaprásknutí páteře.

Smíšené pocity na sebe nenechaly dlouho čekat a okamžitě se nahrnuly do mysli poutníka. Nevěděl, co si o tom myslet a pocity taky radu nedaly.

Chvilí stál, nebo spíše se hrbil, na místě. V hlavě cítil stoupající tlak, způsobený nahrnutím krve do mozku. V uších se ozývalo známé

bubnování. Dal se do pohybu, a kdyby byly poblíž děti, mohli by shlédnout názornou ukázkou hodiny dějepisu. Poutník se svým postojem vrátil zpět do minulosti, aby představil pračlověka, který neumí chodit po dvou nebo vzpřímeně.

Takovým způsobem se chvíli pohyboval. Dalo by se říct, že takhle chodil, ale do chůze měly pohyby daleko. Vždy udělal jeden krok, který byl doprovázen hlasitým klením. Krátká pauza a pokus o další krok s opětovným klením.

Snažil se pomalu a zlehka narovnávat, ale bolest projížděla celým tělem, jen pomyslel na vzpřímení. Vzpomněl si, jak mu bylo krásně, když si ráno zacvičil a rozproudil energie v tělu i v mysli. Tato myšlenka byla jediným příjemným, na co teď dokázal myslet.

Shrbil se ještě kousek níže, ale tomu předcházelo dlouhé zaváhání, zdali není tahle pozice o něco lepší, než ta, do které by se mohl dostat a zůstat tak.

I řekl si: „Na tom už snad ani nezáleží,“ a pustil se blíže k zemi. Následovalo další hlasité zapráskání a bylo to.

Natáhl ruku, ale když ucítil, jak šlachy v podkolení stagnují, byl rozčilen. „Že jsem já blbec, nezačal se cvičením dříve. Teď bych byl ve formě fyzické a ne, jakoby mě matka vytáhla s formy na bábovku,“ řekl si.

Prohnul se v kolenou, aby tak alespoň trochu ulevil podkolením šlachám. Dosáhl na zem pro hůl. Složitým způsobem ji chytil a zápěstím přetočil tak, aby se o ní mohl vzepřít.

Právě včas se mu podařilo pomalu dostávat do normálního vzpřímeného postoje, neboť již dlouho by nevydržel tu složitou figuru. Nohy se třepaly svalovým vypětím a záda měl jako z kamene.

Centimetr po centimetru se rovnal a s dalším a dalším vzpřímením cítil, jak dosedají obratle na své původní místo.

Dostal se zpět do původního postoje a v tom chvíli setrval. Užíval si, přímost zad. „To je úleva,“ spokojeně pronesl, když odezněly poslední pocity bolesti. Udělal pár kroků sem a pár kroků tam. Pomalu a opatrně rozpažil ruce, s holí v jedné ruce. Pak je ve velkém pokračujícím oblouku zvedl až nad hlavu, a tam na hůl přiložil i druhou ruku. Pánev vysunul dopředu, aby se mohl prohnout v zádech. Byl napnutý jako luk. Prociťoval každý sval i každou šlachu v zádech i kolem páteře.

Udělal pár jednoduchých kmitů rukama nad hlavou, několik jednoduchých kruhů pánví. Myslel, že už jsou záda v pohodě, tak se začal pomalu předklánět.

Pomaloučku sjet rukama až k zemi. Když měl trup pravý úhel, ozvalo se křup, křup. Pak hlasitý výkřik a ještě o malou chvilinku později zděšené zvuky ptáků, kteří byli vylekáni ve spánku a urychleně se rozhodli odletět z korun stromů.

Rovněž jako ptáci se zlekl i poutník toho hlasitého křup, křup. Fungovalo to, jako dálkové ovládání rukou. Křup, křup uvolnilo jednu ruku a hned na to i druhou, aby uvolnilo sevření hole, která spadla a odkutálela se metr možná dva od poutníka.

Za normálních okolností by to nebyla žádná hrozná vzdálenost, ale v tomhle rozpoložení fyzickém i psychickém, na to poutník prostě neměl. „Proč?“ zeptal se, a kdyby mohl, nejraději by otočil oči k nebi. Takhle se spíše ptal knížete pekelného.

„Co to bylo?“ podivil se Flyktiga. Když slyšel hlasité nadávky a křik, reflexivně se přihrčil k zemi.

Od doby, co se mu podařilo upláchnout smrti ze spáru, nestál už žádné problémy. Vyhýbal se, ani ne tak nebezpečí, jako společnosti neznámých osob. Nejraději putoval sám a sám o sebe se taky staral. Lidi neměl rád, až na pár výjimek, ale spřátelit se s někým vždy představovalo problém. Jednalo se o dlouhý proces a na konci téměř vždy čekalo zklamání, v utvrzení pravdy, že lidé jsou vypočítaví a málokdy opravdu přátelští, pokud z daného vztahu nemohou těžit.

Přihrčený k zemi se plížil houštím. Šlápl na větvičku, která pod jeho váhou praskla. Zastavil se, aby překontroloval situaci, zdali nevzbudil něčí podezření. Nikde nikdo, kromě sovy, která byla již po jídle a v poklidu si seděla na stromě nad ním. „Promiň, jestli jsem tě vyrušil,“ řekl na omluvu sově a ta na oplátku zamrkla velkýma očima, ale jinak se nijak nevzrušovala Flyktigovou přítomností.

„To jsem rád, že to bereš s klidem,“ ještě dodal směrem k sově a pak se znova přihrčil. Plížil se dále houštím k místu, odkud slyšel křik a nadávky. S lehkostí a grifem někoho, kdo se dokáže přiblížit, aby nebyl spatřen, ale sám pozoroval, pokračoval tuhle misi Flyktiga.

Opatrně a bez prudších pohybů, jako chameleon, rukou oddělal malé množství větvíček houští, aby nevzbudil podezření, kdyby se na něj neznámý zaměřil. Kdyby oddělal najednou více, mohl by vyváznout nežádoucí zvuk a stín by mohl taky prozradit něčí přítomnost.

Stál nedaleko poutníka a sledoval jej. Chvíli zvažoval, proč tolik ten neznámý nadává. Jen z pohledů, a ještě z takové dálky, bohužel nešlo vyčíst podrobněji něco víc o situaci.

Flyktigovi nemohlo uniknout, že neznámý je nějak prapodivně pokřivený. Že je předkloněn do téměř dokonalého pravého úhlu. To, že se člověk předkloní, nebylo nic zvláštního, ale že by se tak někdo zcela záměrně pohyboval, to už mu přišlo trochu moc.

„Proč chodí tak předkloněný, když u toho tolik nadává?“ zauvažoval si nahlas Flyktiga. „Co to tam ten chlápek dělá. To je divné?“ pokračoval ve svých úvahách.

„Ach, co jsem komu udělal. Vždycky jsem byl poslušný. Poslouchal jsem matku i otce. Proti nikomu jsem nikdy neřekl jediné křivosti. Tak za co mě dobrý bože tak trestáš?“ bědoval si poutník.

Snažil se dojít ten kousek, který jej dělil od hole, když mu spadla a odkoulela se. Chtěl se zkusit narovnat, jako se mu to před chvílí už jednou podařilo. Ale metr, který představoval vzdálenost mezi ním a holí, byl jako meta, na kterou člověk nikdy nedosáhne.

Pohyby nohou nebyly ani tak chůzí, jako spíše šourání se po milimetrech k cíli za pomoci úsilí celého těla.

„Potřebuješ pomoci?“ zeptal se neznámý poutníka.

Němý výraz ve tváři poutníka mluvil za vše, ale jako odpověď to nestačilo.

„Vidím, že máš nějaké problémy. Nebo se pletu?“ pokračoval neznámý.

Němý výraz poutníka pokračoval, ale teď spíše naznačoval, že se nejedná o něměho, nýbrž o člověka se sníženou schopností logického uvažování.

„Nějaký problém?“ zeptal se neznámý a poutník na něj při tom okamžiku zamrkal, jakoby se právě probíral z halucinace.

„Eeee,“ vydal ze sebe poutník a potom pokračoval, „kdo jsi?“

„Promiň. Nepředstavil jsem se. Jmenuji se Flyktiga.“

Poutník natočil se značným úsilím hlavu do strany. Se zájmem si jej prohlédl od hlavy až k patě, nebo lépe řečeno až po palce u nohou, které mu trčely z ošoupaných sandálů. Nejpřesnější bude, když řekneme, že si jej prohlédl až po nehty palců na nohách. Byly zřetelně zanedbané a jediným, co poutníka upoutalo. Vše ostatní, od hlavy až po nárt, jakoby neregistroval.

Znova vytočil hlavu a ze spodu pohlédl na obličej Flyktigy. Snažil se vymazat si obraz nehtů před očima, který do nich měl jako vypálený. Silně zavřel víčka a držel je několik sekund silně zavřené, až se mu před nimi objevily malé hvězdičky.

To je podivín, pomyslel si Flyktiga a potom se zeptal: „Co se děje?“

„Promiň. Vypadá to hloupě, že? Spadlo mi něco do očí.“

„Aha. Můžu nějak pomoci?“

„Ne, díky. Už je to lepší,“ řekl poutník. Otevřel oči a obraz nehtů zmizel. Vytočil opět hlavu, aby konečně pohlédl na tvář Flyktigy. Když zůstával v předklonu devadesáti stupňů, periferně viděl nohy, ale hlavně ty nehty. Snažil se na ně nemyslet.

Potřeboval sám sebe obelstít, tak se zeptal: „Kde ses tady nabral?“

„Šel jsem náhodou kolem. Promiň, ale přeslechl jsem tvoje jméno.“

Poutník se trochu zamyslel. Vždyť jsem ho ještě neřekl. To je ale podivín. Já ti dám, náhodou kolem. Pak řekl: „Promiň, jmenuji se Vandraren.“

„Těší mě.“

„I mě.“

„Kam máš namířeno, jestli se můžu ptát?“

„Nikam,“ odpověděl poutník a neuvědomil si, že odpověď mohla vyznít více než přidržle. Moc to neřešil.

„Aha,“ vyfoukl ze sebe Flyktiga a podíval se tak smutně na Vandrarena, že by to bylo, aby jej nenapadlo, zeptat se jej na to samé.

„A co ty? Kam máš namířeno?“ přece jen se zeptal Vandraren Flyktigy.

Flyktiga pookřál a na tváři se objevil široký úsměv. „Taky nikam nejdu. Přesněji jdu nikam. Nemám cíl, jen si tak bloudím světem, křížem krážem, kam mě nohy zanesou. Třeba bych se mohl na chvíli přidat k tobě. Ve dvou se to lépe táhne, ne?“

Vandraren se potměšile usmál. Tahle velkorysá nabídka byla pro člověka, který neumí říkat ne, příjemná, asi jako pronásledování hladovou medvědicí, která ještě k tomu potřebovala nakrmit hladové medvídě. A aby náhodou nebylo utrpení rychlé, napřed se potřebovalo medvídě seznámit se základy lovu.

Vandraren se už chystal říci. Jistě, budu jenom rád, že nemusím bloudit světem sám. Jenže k tomu nedošlo.

Řekl jen: „Jistě, budu jenom...“ a omdlel, když se mu z toho dlouhého předklonu už odkrvil mozek a upadl do bezvědomí.

Vandrarenovo vědomí opustilo tělo. Vše vnímal, ale mimo zcela jinou realitu než kterou znal. Byl ve tmě, ale stál pevně na zemi. Cítil pod nohama pevný podklad, ale ten neviděl. V ruce držel hůl. Cítil sílu, jež z ní proudila do celého těla. Byla lehčí, než jaká se mu zdála v realitě.

Oháněl se kolem sebe. Nevěděl proč tak činí, snad jen ze silné intuice, která jej k tomu nutila. Obratně holí točil v jedné ruce a ještě obratněji si zbraň předával z jedné ruky do druhé.

Nad hlavou se objevila obří hlava šamana Houbičky a okamžitě se začala smát smíchem pohrdavě šíleným.

„Co po mě chceš!“ zakřičel na hlavu šamana.

Flyktiga se obrátil k tělu Vandrarena, ale nevěděl, jak by měl odpovědět svému novému příteli. Věděl, že blouzní a nejspíše se právě nachází na některém z těch podivných míst, jakému je lepší se vyhnout. Bohužel ne vždy si člověk může vybírat. Stejně jako sny přicházejí samy a až ráno zjistíme, jak byly podivné.

Přešel od ohně, který rozdělal, k Vandrarenovi. U něj si klekl na kolena. Hlavu měl chladnou, neboť přesně věděl, jak si v takových případech počínat.

Namočil kus rukávu urvaného ze své košile. Jedinou nádobu, kterou mohl použít na vodu, byl ešus Vandrarena.

Flyktiga sám cestoval na lehkou. Úplně na lehkou bez jediné cetky, bez jediné mincičky i bez jakýchkoliv jiných zbytečností. Každá každičká a třeba i jednogramová věcička se při putování pronese a ztěžkne tak, že proklínáte sám sebe, proč to vlastně taháte. Vyhodit je vám to líto, když už to sebou vláčíte přes tři světadíly.

A s pocitem, že by se nejraději zbavil i svých nesnesitelně těžkých nohou, se zřejmě taky setkal každý poutník, který kdy kráčet světem.

Přiložil mokrý a studený rukáv, který už měl sloužit pouze a jen jako obklad, Vandrarenovi na čelo.

Spolu s tím řekl: „Nic milý příteli. Jen ti chci pomoci.“

Vandraren se tázavě podíval na obří hlavu šamana. „Tak mi pomoz odtud. Kde to vlastně jsem? Nechci tady být. Necítím se tady dobře.“

Hlava šamana se přestala smát. Výraz v obličeji se změnil. Ústa vytvořila jedinou širokou linku. Oči se roztáhly a na krajíčku se zablýskla slza.

Jak bych mohl. S tímhle si musíš poradit sám milý příteli. Pomyslel si Flyktiga, ale nahlas neřekl jediného slova. Z čela stáhl rukáv, aby jej vymáchl a ochladil vodou. Potom jej znova přiložil na čelo Vandrarena.

„Tak proč se mi směješ, když mi nemůžeš pomoci?“ řekl Vandraren směrem k hlavě šamana. Zloba se zmocnila celého vědomí, neboť to jediné zůstalo při smyslech. Jediný smysl bylo vědomí a teď žilo ve svém vlastním světě. Dostalo svých všech pět smyslů, ale skutečné tělo bylo mimo zcela.

Máchl holí a z jejího konce okamžitě vyletěl blesk. Ani na chvíli se nepodivil. Byl pánem situace, věděl, že může vše, jen z tohoto místa, kde se nacházel, nevěděl jak.

Blesk proletěl skrz hlavu šamana.

„To bylo dobré,“ řekl Flyktiga, ale Vandraren slyšel a viděl šamana. Flyktiga málem dostal ránu rukou od Vandrarena, když máchnul holí, ale tam, kde se nacházelo tělo, se ohnala jen ruka.

Flyktiga stáhl mokrý obklad a hodil jej do ešusu s vodou. Pomalu se přiblížil rukou nad čelo Vandrarena. Zastavil ji pár milimetrů od potem oroseného čela.

Vandraren cítil vědomím, které létalo všude kolem, energii vyzařující z ruky Flyktigy. Však pomatení a blouznění nedalo vědomí šanci, aby se usadilo v těle a zmocnilo se jeho plné kontroly. Proto Vandraren místo vysílané energie Flyktigou, viděl za svými zavřenými víčky, jak na něj vztahuje ruku šaman.

Vandraren začal křičet. Dal ruce nad hlavu v domnění, že se tím ochrání před rukou šamana.

Flyktiga chtěl uklidnit Vandrarena, který křičel a rozhazoval kolem sebe rukama.

Vandraren chtěl být pryč z místa, o kterém neměl nejmenší tušení, jak a proč se sem dostal. Přání bylo vyslyšeno, avšak jiným způsobem, než si nejspíše přál.

Pod nohama se otevřela tma. Odhalila se propast černější než černé okolí a poutník propadl. Padal nekontrolovatelně a u toho vše rozhazoval rukama. Snažil se zachytit nějakého místa, ale pád vypadal, jako by se snažil spíše plavat. Chvilí mohl alespoň rozhazovat rukama, než se jej zmocnila neviditelná bytost, která disponovala mnohokrát větší silou, než sám vlastnil.

Flyktigovi se podařilo zachytit neposlušné ruce Vandrarena. Měl strach, aby někdo nepřišel k úrazu, včetně majitele rukou zběsilých.

Vandraren bojoval se značnou vervou, ale celé snažení bylo k ničemu. Nemohl přemoci tajuplnou sílu, tak nezbývalo, než se jí podat.

Ruce klesly. Tělo kleslo. Správně řečeno se uklidnilo a opustily jej poslední známky touhy vzdorovat. Mysl neklesla. Ta jediná se dostala na vyšší úroveň a úplně v klidu nechala padat schránku, kterou před chvílí obývala, do tmy pod sebou.

Podíval se doleva, viděl bílé křídlo. Podíval se doprava, i tady viděl křídlo, ale tmavomodré. Cosi nepřírozeného cítil místo nosu. „Co to je?“ řekl nahlas, sám nevědě proč. Hlasité pronesení věty, bylo to poslední, co jej znervózňovalo. Prožíval šok, když zjistil, ne jak, ale čím větu řekl.

Zašilhal očima na místo, kde zcela běžně a vždy nacházel nos. Nyní uviděl něco jiného, což jej znervózňovalo, i když věděl, oč se jedná. Okamžitě rozpoznal zobák, neboli nos, jakým se chlubí opeřenci.

Zohnul pravé křídlo a perutím na jeho konci si sáhl na špičku. Zároveň začal padat. Spousta vzdušných kotoulů doprovázelo celé dění, než si uvědomil, co se děje. Jakmile se stál jakýmsi různobarevným opeřencem, název ani svou podobu neznal, nepřemýšlel nad letem. Samo vědomí přebralo potřebné nepodmíněné reflexy za své, jakoby se již opeřencem narodil.

Prostě letěl a nepřemýšlel, jestli se to kdy naučil. Zohnutí křídla zapříčinilo nerovnoměrnost v aerodynamice a vztlakových funkcí pro let těla. S obtížemi, ale přece, dokázal přijít na závadu na svém stroji, aby silou proti vytvářenému tlaku, křídlo opět narovnal. Nasměroval klapky křídel tak, aby se těsně nad zemí, která se nikde poblíž nenacházela, zvednul souběžně a vyhnul se poranění končetin o pevninu.

Zajímavé. Dobré. Úžasné. Pomyslel si Vandraren. Roztáhl křídla a začal si užívat letu.

Flyktiga se zájmem sledoval tělo nového přítele, zdali není takové označení příliš časně k člověku, který si k tělu jen tak někoho nepouští, jak roztáhl ruce. *On si snad někde lítá,* pomyslel si.

„Tak vidíš, už je to lepší,“ řekl Flyktiga a slova se promítla Vandrarenovi do mozku, aby je přijal a zpracoval po svém.

Vandrarenův bezstarostný let netrval dlouho. Na obzoru se objevila hlava šamana Houbičky a řekla: „Tak vidíš, už je to lepší.“

„Proč mě zase otravuješ? Nech mě být. Až budu chtít, tak se s tebou spojím. Však jsi mi řekl jak.“

Flyktiga slyšel zřetelně, co Vandraren řekl, ale nechal to být, když nevěděl, o co přesně se jedná. Stáhl obklad z čela poutníka, aby jej znova ochladil v ešusu. Obklad už udělal své a nebyl tak rychlé zahřátý, jak tomu bylo při prvních přiloženích.

Šaman Houbička spal, ale sny byly podivné. Ošíval sebou na svém lůžku sem, tam. Viděl obrazy, které nedávaly smysl ani trochu. Byl znalý cestovatel napříč všemi různými sférami a končinami, jaké si obyčejný člověk ani představit neuměl.

Veškeré zkušenosti, sbírané všemi různými způsoby, byly k ničemu. Potil se na lůžku, jak urputně bojoval. Mysl nedovolila použít vlastní sílu a rovněž zabránila, aby se probudil a přetrhl tak komunikační kanál.

Sledoval tmavomodrého ptáka, jak se mu prohání před očima. Nevěděl, i když znal mnoho zvířecích druhů, některé již dávno vyhynulých, kam zařadit tohoto. Slyšel, ale jaksi nevěděl čím, jestli vědomím, ušima nebo nějakým jiným způsobem, že s ním pták hovoří. Slova byly tlumené a nebyl schopen zaregistrovat obsah rozmluvy.

Byl si jistý, že se na něj opeřenec hněvá, ale důvod proč, zůstal skrytý.

„Špatně tě slyším,“ řekl myšlenkou ve snu opeřenci. Však požadovaný účinek se nedostavil.

Poutník se zlobil na stále neodbytného šamana.

Hlava šamana byla zkroucena přenosem a zřetelně připomínala noční můru. Daleký přenos myšlenek způsobil, že slova šamana byla natažená do nekonečných tónů. Nebylo rozumět jediné souhlásce. Jediný zvuk bylo hučení až, dalo by se říct, otravné bučení.

Šaman otevíral pusou, aby promluvil. Slova se ztrácela v překroucené realitě. Jediný účinek, kterého docílil, bylo, že si Vandraren myslel, že se jej pokouší spolknout.

Posledního otevření pusy šamana se Vandraren už zlekl natolik, že se chtěl reflexivně bránit. Roztáhnuté křídla složil před tělo a nedbal zákonům o letu.

Chvíli pokračoval setrvačností. Vletěl do černé díry - úst šamanových.

Šaman se vzbudil. Z lehu vyskočil do sedu a začal kašlat. Do krku mu vletěla otravná moucha, která delší dobu poletovala kolem. Jak šaman

mluvil ze snu, omylem mouchu vdechl. Byl upocený, nemohl se pořádně nadechnout, rád by se napil a ulevil tak hrdlu, ale nebylo čeho.

Jednalo se o stejný případ, jako když dbáte na to, aby než ulehnete, abyste měli připravenou někde poblíž, nejlépe na nočním stolku, sklenici s vodou. A právě, když vás jednou za půl roku vzbudí zlý sen, a hrdlo máte úplně vyschlé, zjistíte, že se nemůžete napít, neboť vám po ulehnutí někdo sklenici nesmyslně přemístil nebo její obsah vypil.

Šaman na toto pravidlo dbal, i když se nestávalo, že by jej v noci probouzely zlé sny. Většinou snil celý den. Celý den létal myslí všude možně. Duše se nacházela na dalekých místech, vysoko v oblacích i hluboko v podzemí. Létala ve mnoha rovinách. Málodky však setrvala v těle.

Než se mu podařilo rožnout malou petrolejku, která se nacházela přesně tam, kde ji nenechal, nakopl si palec u nohy. Dvakrát spadl a nespočetně prokřel všechny, kteří toto měli na svědomí.

Malý romantický plamínek petrolejky plápolal a šaman se rozhlížel, kam se poděl porcelán, který stoprocentně nechal ležet na nízkém stolečku u postele.

Ne vždy v něm byla voda, ale pokaždé byl plný a na svém místě, když uléhal. Když nebyla k dispozici voda, spokojil se i s vínem či vývarem z houbiček.

Vandraren se z lehu prudce posadil. Div neudeřil čelem Flyktigu, který se zrovna nad něj naklonil, aby vyměnil obklad na čele.

„Ale,“ zahájil Flyktiga rozhovor, ale nepočítal, že by se snad nějak rozvedl do hlubší konverzace.

Vandraren chvíli pozoroval místo, o kterém neměl tušení, jak se tady vzal.

„Víš, kde jsi? A kdo jsi?“ zeptal se Flyktiga.

Vandraren přikývl, ale úplně jistý si nebyl.

„Víš, kdo jsem já?“

Vandraren opět přikývl.

„A víš, co se stalo?“

Vandraren přikývl, ale potom ze sebe dostal první slova. „Vlastně ani ne.“

„Ani ne, co?“

„Nevím, kde jsem, ale tebe si pamatuju. A co se stalo, nemám nejmenší tušení,“ řekl pomalu a opatrně Vandraren, ještě ne zcela při vědomí.

„Jsme v lese. Přesněji na jakési mýtině, kousek od lesa,“ začal pomalu Flyktiga vysvětlovat Vandrarenovi situaci. „My dva jsme se tady potkali. Ty jsi dělal kravál a já tě slyšel, když jsem šel náhodou kolem. Nedalo mi to, tak jsem se šel podívat, co se děje. Chvíli jsme spolu mluvili a pak jsi omdlel.“

Vandraren se na Flyktigu podíval, ale důvěra, nebylo to pravé, co z něj vyzařovalo. Pocity a myšlenky se stáčely spíše k podezření.

Flyktiga pokračoval: „No, a když už jsem byl tady, tak jsem přece nemohl odejít, jakoby nic. To není můj styl a něco takového bych neudělal ani úhlavnímu nepříteli. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych poskytl pomoc. Moc toho nebylo, ale...“

„Děkuji.“

„Nemáš zač. Jen jsem tě přenesl na deku, které jsem si všimnul, že byla připravená a rozložená, asi ke spánku, že?“

„Asi ano. Moc se nepamatuju, co bylo.“

„Pak jsem použil tvůj ešus. Doufám, že ti to nevadí. Potřeboval jsem nádobu na vodu, abych měl kde ochlazovat obklad, který jsem ti přikládal na čelo. Pěkně jsi blouznil.“

Když Flyktiga pronesl slova o blouznění, Vandraren se rozpomínal na podivný sen. Jak létal. Vybavil si i svého dobrého přítele, šamana Houbičku, jež byl ve snu, ale spíše na obtíž, než jako dobrý přítel a rádce.

„Jsi unavený?“ zeptal se Flyktiga.

Vandraren nejistě přikývl. Nebyl ani tak unavený, jako ne zcela probraný. Vše se slévalo dohromady. Sen s realitou a realita připomínala mlžný sen.

„Měli bychom jít radši spát. Promluvit si můžeme i zítra,“ řekl Flyktiga rozhodně a zalehl bez čekání na odpověď. Netrvalo dlouho a již bylo slyšet spokojené pochrupávání.

Vandraren si rovněž lehl, i když neměl pocit, že spánek by byl to pravé, po čem toužil. Cítil se jistým způsobem odpočatý, ale do skákání mu zrovna dvakrát nebylo. Celé tělo jej bolelo a hlava se točila závratí, jak si dával věci dohromady. Přehrával si svůj sen, který si pozvolna vybavoval, spolu se skutečnostmi, jaké se dozvěděl od Flyktigy.

Náhle sebou cukl. Dostal strach o hůl, která se sama přihlásila v mysli. Otočil hlavou na jednu stranu, ale hůl nezahlédl. Pak se otočil na druhou stranu a byl velice spokojený tím, že ani tady hůl neviděl a nezbylo tak nic jiného, než protáhnout tělo.

Těžce se zvedl z lehu. Zjišťoval kolik má v těle svalů, neboť s každým pohybem bolel i každý sval. Od palce u nohou až po poslední vlas na hlavě, měl pocit, že cítí bolest.

Nejprve do sedu a z něj pokračoval složitými pohyby k překlenutí na kolena. Z kolen měl v plánu pokračovat tak, že když se nejprve složitě překulil dopředu, tak teď by mohlo zabrat zhoupnutí vzad. Na chodidla a pak už jen celé tělo zvednout do vzpřímeného postoje.

Za pomoci rukou a bolestivých vzdychů se přesně držel svého plánu, až na maličkost, se kterou počítal, ale ne v takové míře. Skutečná bolest svalů předčila její představu.

Flyktiga zachrápl hlasitěji, než tomu bylo doposud. Přetočil se z boku na záda. Chvilinku chrápaní ustalo. Potom znova hlasitě zachrápl a přetočil se na druhý bok, než na kterém ležel původně.

Po celou dobu tohoto cyklu stál Vandraren tiše a skoro nedýchal. Měl strach, aby se Flyktiga neprobudil úplně. Chtěl se vyhnout zbytečným řečem na téma, kam jdeš nebo co děláš, které by jisto jistě nastaly.

Nebyl si stoprocentně jistý, že Flyktiga pokračuje ve svém hlubokém zamyšlení, ale vše tomu nasvědčovalo. Neváhal a pomalým, skoro nerozhodným krokem se dal do chůze. Krok nebyl, jak se mohlo zdát, nerozhodný, ale bolest každého pohybu působila tuto iluzi.

Vždy udělal pár kroků a dával si záležet, aby nezpůsoboval žádný hluk. Po pár krocích se rozhlédl do všech stran, kousek i dál od sebe, jestli nebude mít takové štěstí, že by snad nějakým omylem hůl zahlédl.

Žádný z omylů se nedostavil a nezbývalo tak, než se posunout kousek dál, několika dalšími, pokud možno tichými kroky.

Rozpomněl se na dalších pár věcí, které pro něj byli životně důležité. Tři váčky, které dostal od Houbičky na cestu. Další pytlík s penězi. Meč a dýmka.

Pytlík s penězi byl ku podivu stále upevněn u pasu a nezdálo se, že by ztratil na váze nebo objemu. Meč byl rovněž na svém místě a Vandraren si uvědomil, kolik se mohlo stát neštěstí, jestli vše bylo tak, jak řekl Flyktiga. Tedy, že omdlel. Kdo ví, co by se stalo, kdyby spadl jinak. Neopatrně a rovnou na meč. Byl sice chráněn pochvou, která se jen tak lehce nerozbila, ale každý ví, že pokud se něco může pokazit, pokazí se vždy v nejméně příhodnou chvíli.

Zahnal černé myšlenky. Nedávaly žádný význam situaci a jediné, co v podstatě dělaly, bylo, že Vandrarena pomalu, ale jistě přiváděly ke vzteku.

Měsíc, téměř v úplňku, byl jediným zdrojem světla a ulehčoval poutníkovi práci. Výsledek se nedostavoval. Hledal dál a dál. Pořád opakujícím se způsobem. Pár kroků a rozhlížením se kolem sebe.

Jediné uspokojení prozatím přinesly dvě věci. Jednak že nepřišel o své peníze, alespoň ne do této chvíle. A pak, že nepřišel o svůj meč. Použit jej nemusel a byl rád, že tomu tak bylo, ale jeden nikdy neví, když se tak potuluje po světě sám, bez doprovodu.

Na zbytek věcí mohl jen myslet a ověřit, jak je to s nimi, mohl až zpátky ve svém ,táboře.'

Dlouho se nic nedělo. Po holi nebyl ani náznak, že by tudy procházela a měsíc naznačoval, že by taky již rád odebral ke spánku. Halil se častěji a na delší dobu do peřin tvořených mraky. Přestávalo být vidět. Poutník se rozhodl uposlechnout myšlenku, která jak jinak než potvrzovala, co si myslel, a to, že půjde zpět k táboru. Navíc, aby nebyla cesta obtížná, tak s prázdnýma rukama.

Flyktiga spokojeně spal a něco si pro sebe mumlal. Nejspíše si nechával zdát o domovu, po kterém mu možná bylo smutno, nebo o místech, na která by se rád podíval.

Vandraren se posadil na deku. Vzal hůl a šťouchl do uhlíků v táboráku, aby zjistil, jestli se tam nachází alespoň jeden jediný žhavý, ze kterého by se dal přefouknout žár na plamen.

Ze zbytku táboráku nevyletěla ani jedna jiskra, tak ulehнул.

Ležel a přemýšlel. Nic určitého na mysli neutkvělo. Sem tam se některá z myšlenek zachytila o kraj mysli jen na tak dlouho, aby mohla být následně přes tento okraj přehozena.

To jsem ale vůl. Pomyslel si a z lehu se již po několikáté této noci posadil. Rukou sáhl na jisto a přitáhl si hůl, kterou urputně hledal, i když celou dobu byla tam, kde ji odložil.

Uzavřel malou tichou dohodu se svým mozkiem, že od teď budou spolupracovat. Argumentoval tím, že v symbióze se jim bude určitě tělo sdílet lépe a snadněji. K takovému zásadnímu rozhodnutí došel po tom, co se zmocnil hole, kterou hledal, a když ji našel, zcela ji pro rozhořčení z neúspěchu odsunul tak daleko do mysli, kde se zhruba nachází samozřejmost.

S holí se chvíli vášnivě mazlil a po ukojení svou přítelkyní zkontroloval její konec, zdali jej náhodou neponičil od šťouchnutí do zbytků táboráku.

Se spokojeností ulehнул a myšlenku, že snad už nebude muset až do rána vstávat, vytlačil z hlavy. Vypadla uchem, jako skleněná kulička. Odkoulela se do trávy dva metry od něj, kde se ji okamžitě zmocnil termit držící noční stráž.

Jsem to ale vůl. Pomyslel si a nápadně si připomněl, že si už dnes večer něco podobného řekl. Sám sobě neodporoval a ani nemohl. Znal sám sebe, tudíž věděl, že je pravdomluvný. Přece by nelhal a ještě navíc někomu s takovým intelektem, s kým mohl vést smysluplnou debatu.

No nic. Dneska už fakt ne. Ráno se podívám na zbytek věcí. Řekl si pro sebe v duchu. Vzadu v hlavě zazněl hlas, který řekl: „Ale nesmím za žádnou cenu zapomenout.“

Přetočil se na bok, hrudníkem k holi. Objal ji rukou a nohou, pokrčenou v kyčli a koleni. Za několik vteřinek se odvrátil trupem, aby přes sebe i hůl přetáhl deku. Zakuklil se jako larva, aby se ráno vylíhnul nový a svěží mládenec, toužící po nějakém opravdovém dobrodružství.

+++++

Vandraren zívá, ale oči ještě zůstaly zavřené. Mlaskl a spokojeně zavrnil, jako kočka. Pomalu přecházel ze spánku do bdění a z něj...